

Suomen vankiloissa keväällä kymmenen mielipidevankia

Amnesty Internationalin kansainvälinen sihteeristö ilmoitti keväällä tunnustaneensa yhdeksän vangittuna olevaa suomalaista totaalkieltäytyjää mielipidevangiksi. Uudet mielipidevangit olivat Pekka Kauhanen (19), Ari Koski (20), Ilkka Lipsanen (20), Markus Mattsson (21), Otto Miettinen (24), Henrik Murdoch (21), Jussi Ollikainen (20), Mikko Saarinen (25) ja Timo Turunen (25). Kaikki suorittivat tuolloin joko siviilipalvelusrikoksesta tai asevelvollisuudesta kieltäytymisestä langetettua tuomiota. AI vaatii kaikkien mielipidevankien välitöntä vapauttamista. Joukkoadoption myötä Suomen vankiloissa istui keväällä parhaimmillaan samanaikaisesti kymmenen mielipidevankia, sillä uusien adoptoitujen lisäksi Amnesty tunnusti joulukuussa 22-vuotiaan Toni Mäen.

Amnesty ei ole koskaan aikaisemmin tunnustanut samalla kertaa yhtä montaa suomalaista mielipidevangiksi. Tapahtuma on varsin ainutlaatuinen myös kansainvälisesti nähtynä, sillä tällä hetkellä mielipidevangiksi tunnustettuja vangittuja aseistakieltäytyjiä on Euroopan Unionin jäsenmaista Suomen lisäksi vain Kreikassa. Amnesty viimeisimmän vuosiraportin (2002) mukaan järjestön tunnustamia mielipidevankeja tai mahdollisia mielipidevankeja oli vuonna 2001 yhdessätoista Euroopan ja entisen Neuvostoliiton alueen maassa. Tuolloin joukkoon kuuluivat Armenia, Azerbaidžhan, "Dnestrin tasavalta", Georgia, Kirgistan, Suomi, Turkki, Turkmenistan, Uzbekistan, Valko-Venäjä ja Venäjä.

Marraskuun 1999 jälkeen Amnesty International on tunnustanut mielipidevangiksi jo 43 suomalaista totaalkieltäytyjää. Amnesty pitää 395 vuorokauden mittaista siviilipalvelusta rangaistuksena varusmiespalvelusaikaan verrattuna ja tulee ilmoituksensa mukaan jatkamaan totaalkieltäytyjien tunnustamista mielipidevankeiksi siihen saakka kunnes siviilipalvelusaika lyhenee. Järjestön mukaan siviilipalvelus varusi olla korkeintaan puolitoista kertaa varusmiespalveluksen yleisimmän keston mittainen.

Simo Helisten 2003

Trident Ploughsharesin järjestämään Britannian ydinaseita vastustavaan the Really Big Blockade -mielenilmaukseen osallistui pääsiäisen aikaan 600–700 henkeä eri puolilta Eurooppaa. Suomalaisia tapahtumaan osallistui 58 ja heistä noin puolet pidättiin mielenosoituksen yhteydessä. Mieltä osoitettiin tuk-

kimalla tukikohdan portit liikenteeltä tai myöhemmin tunkeutumalla aidan läpi tukikohtaan. Barettipäinen walesiläisaktivisti (kuvan keskellä) esitti myös maansa päättäjille suunnatun kohteliaan pilkkalaulun.

The Really Big Blockadesta lisää sivulla 4

Aseistakieltäytyminen Israelissa

Sergei Sandler

Israelilainen yhteiskunta on äärimmäisen militaristinen. Lastentarhan lapset saatetaan viedä sotilasparadiin vuodenvälikokouksissaan. Muutamaa vuotta myöhemmin he oppivat koulussa pakollisia aineita todennäköisesti opettajilta, jotka ovat asevelvollisia uniformissaan. Yliopettaja koulussa, jonne he menevät vanhempina opiskelemaan, saattaa hyvin olla luutnantti tai kapteeni, joka on hiljattain vetäytynyt aktiivipalveluksesta. Hänen entisistä esimiehistään armeijassa on taas tullut luultavasti tärkeitä johtajia talouden yksityisellä tai julkisella sektorilla. Kenraaleista, mikäli he haluavat poliittiselle uralle, tulee ministereitä ja myöhemmin he voivat kohota vaikkapa pääministerin asemaan.

Israelin kaltaisessa militaristisessa yhteiskunnassa asevelvollisuus on poliittisen vallan keskeinen väline ja tärkeä asia politiikassa. Armeijan asevelvollisuuspolitiikka uusintaa, vahvistaa

Reservinkieltäytyjä kapteeni Naor Ben Yehoyada

ja usein luo sosiaalista eriarvoisuutta. Niinpä Israelin palestiinalaiskansalaisia ei kutsuta asepalvelukseen, mitä käytetään oikeuttamaan heidän virallista ja epävirallista sortamistaan muilla elämänsäaloilla. Esimerkiksi kun työnantaja etsii työntekijää, joka on "suorittanut

sotilaspalveluksen", kyseessä on koodinimi joka tarkoittaa "ei arabeille". Joitakin pieniä palestiinalaisvähemmistön ryhmiä (erityisesti druusiyhteisöön kuuluvia) kuitenkin kutsutaan asepalvelukseen vanhan "hajoita ja hallitse"-periaatteen mukaisesti. Juutalaisen enemmistön sisällä armeija vahvistaa sosiaalista eriarvoisuutta sukupuolten ja yhteiskuntaluokkien välillä.

Vaikka useimmat juutalaisnaiset kutsutaan palvelukseen, heidän palvelusaikansa on lyhyempi (20–21 kuukautta, kun miehet palvelevat kolme vuotta) ja he hoitavat armeijassa vähämerkityksisiä tehtäviä. Tämä heijastuu naisten yhteiskunnallisessa asemassa ja heidän marginalisoidumisessaan julkisessa elämässä (esim. Israelin parlamentin jäsenistä alle 10% on naisia). Kenraalien mielipiteitä julkisista asioista pidetään tärkeinä. Naisten mielipiteitä taas pidetään merkityksettöminä.

Jatkuu sivulla 5

Tässä numerossa myös: s.2: Kansalaispalvelu maksaisi kohtuuttomasti, Maanpelturi valtasi päävartion; s.3: Rauha! -konsertti Jyväskylässä, Jeesus, sota ja mammona; s.6: Aseistakieltäytyjäuutisia maailmalta; s.8: Rachel Corrien kuolema; s.9: Bushin ja Husseinin sekä USA:n ja Irakin samankaltaisuudet; s.10: Onko Tshetsheniassa mahdollisuus rauhaan?, Bowling for Columbine

Kansalaispalvelu maksaisi kohtuuttomasti

Tuomas Louhela, opiskelija

Rosa Meriläinen ja Oras Tynkkynen pohtivat Sivarissa & Totaalissa (4/2002) miesten asevelvollisuuden korvaamista kaikille yhteisellä kansalaispalvelulla, jossa yksilö pakotetaan työskentelemään yhteisönsä hyväksi. Työpanoksellaan nuoret miehet ja naiset korvaisivat saamiaan julkisia palveluita.

Ajatus yhteiskunnan tarjoamien palveluiden vastikkeellisuudesta on kiehtova, mutta miksi ihmeessä vastikkeellisuus toteutettaisiin vain 18 - 30 vuotiaiden kohdalla? Tavallisesti tällaista menettelyä kutsutaan syrjinnäksi. Muut ikäluokat saisivat julkiset palvelut ilmaiseksi, kun parhaassa työiässä oleva väestö raataisi mitättömän pienellä päivärahalta.

Maa, jolla on kansalaispalvelu, käyttää inhimillisiä voimavaroja markkinahinnat alittavalla kustannuksella. Kansalaispalvelua suorittava henkilö voisi vaihtoehtoisesti olla työelämässä tai investoida työkykynsä opiskelemalla johonkin siviiliammattiin. Tämä on kansalaispalvelun vaihtoehtokustannus, joka nousee Meriläisen ja Tynkkynen kuvaamassa mallissa kohtuuttomaksi.

Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen mukaan asevelvollisuuden vaihtoehtokustannus suomalaisille nuorille miehille on noin 0,88 prosenttia bruttokansantuotteestamme. Vaihtoehtokustannus saadaan vähentämällä palveluvelvollisen päivärahaa markkinahintaisesta työstä maksettava palkka. Esimerkiksi henkilölle, jonka kuukausitulot ovat 1200 euroa kansalaispalvelu maksaa menetettyinä tuloina noin 1000 euroa kuukaudessa.

Vapaaehtoisuuteen perustavissa puolustusvoimissa ongelma välitettäisiin, kun tilastoitujen ja todellisten kustannusten välistä eroa ei syntyisi. Maanpuolustus rahoitettaisiin tällöin tuloverotuksella asevelvollisten maksamien vaihtoehtokustannusten sijaan.

Lähde: Puolustusmenojen kansainvälinen vertailu, ETLA 2003

Pääkirjoitus

Simo Hellsten

Edellisen kerran Sivarissa & Totaalissa ilmestyi pääkirjoitus -nimikkeellä otsikoitu juttu reilut viisi vuotta sitten numerossa 4/97 Johanna Koskisen kirjoittamana. Kyseisen vuoden viimeinen numero ilmestyi vasta seuraavan vuoden puolella ja, kuten monet ovatkin varmasti huomanneet, vastaavat ongelmat ovat vaivanneet lehteä sittemmin.

Täysin vapaaehtoisvoimin tehtävän lehden kokoaminen aikataulussa on aina ongelma ja tänä vuonna on kortensa myöhästymisen kehoon kantanut alkaneista uusista sodista kaksi omaa huomiotani erityisesti vaatinutta. Lisääntynyt työtaakka on vienyt voi-

mavarojani normaalia enemmän eikä kesän poikkeuksellinen kuumuus heittänyt työntekoa. Kaikkiaan siis esittän syvän pahoitteluni kaikille lehteään turhaan odottaneille.

Toisaalta voi myös ikävä kyllä todeta, että maailma harvoin muuttuu lehden ollessa usemman kuukauden myöhässä sen vertaa, että käynnissä olevia sotia ja aseistakieltäytymisen ongelmia käsittelevät artikkelit ehtisivät vanhentua.

Edellisen S&T:n numeron jälkeen Suomessa on eduskunta vaihtunut ja hallitus peräti kaksi kertaa. Siviilipalvelustakin vastaavana työministerinä jatkoi kuitenkin Tarja Filatov, joka on hoitanut salkkua jo edellisistä presiden-

tinvaaleista lähtien samoin kuin Erkki Tuomioja ulkoministerin salkkua. Vaikka siviilipalveluksen kehittämistä ei saatukaan mukaan hallitusohjelmaan on Aseistakieltäytyjäliiton kannalta hyvä uutinen että hallituksessa on mukana edellä mainitun kaltaisia siviilipalveluksen lyhentämistä yhä kannattavia ministereitä. Myös sivarien asumiskustannuksien epäkohtien korjaamiseen tuntuisi nykyisellä hallituksella olevan aikaisempaa paremmat onnistumisen mahdollisuudet, vaikka liberaalina tunnettu Anneli Jäättenmäki joutuikin luopumaan pääministerin paikasta.

Kun nykyinen hallitus äänestää siviilipalveluslain parannuksista, - tilanne joka saattaa olla edessä jo ensi vuonna - tuntuvat mahdollisuudet muutosten läpi menemiseen selvästi paremmilta kuin edellisen kerran joulukuussa 2000.

Edellisen äänestyksen tilastoja tarkastellessa, voi yksinkertaistaen laskea jo SDP:n uusien lisäpaikkojen riittävän kallistavan vaan lyhyemmän siviilipalveluksen puolelle ja mikäli muutosesitys tulee hallitukselta on keskustankin piirissä kannatus varmasti laajempaa kuin edellisellä kerralla. Myös kokoomuksen paitsi pienentynyt paikkamäärä myös puolueen luopuminen ryhmäkurista tuo mukanaan aikaisempaa paremmat edellytykset sivarien oikeuksien edistämiseksi lainsäädäntöteitse. Kun kansanedustajat palaavat lomiltaan ryhtykin Aseistakieltäytyjäliitto taas kerran toimeen lakimuutoksen puolesta...

Simo Hellsten 2000

Maanpetturi valtasi päävartion - Poliisi pidätti katselijoita

Kaj Raninen

Kuusitoista kertaa kutsunnoista kieltäytynyt Antti Rautiainen miehitti 10. helmikuuta päävartion Helsingin Kruununhaassa. Maanpuolustusvihamielinen Muurinmurtajat-ryhmä tuki Rautiaisen suorittamaa päävartion toiminnan häirintää. Miehityksen tarkoitus oli heikentää Suomen armeijan NATO-yhteensopivuutta ja nakertaa suomalaisten maanpuolustusintoa.

Rautiainen kiipesi päävartion katolle mukanaan banderolli "Oikeutta totaalkieltäytyjille" sekä katkaistu kivääri-lippu. Paikalle pillit ulvoen kaahannut poliisi poisti hänet sieltä.

Rautiaisen lisäksi poliisi kiinniotti myös neljä rauhanaktivistia, jotka seurasivat tapahtumaa julkiselta jalkakäytävältä päävartion edestä. Heistä kaksi oli paikalla seuraamassa tapahtumaa ja osoittamassa solidaarisuutta Rautiaiselle, kaksi muuta taas tiedotusvälineiden edustajina. Pikkuroban poliisiasemalle kuljetet kiinniotetut tekivät välittömästi vapauduttuaan rikosilmoituksen laittomasta vapaudenriistosta.

Kutsunnoista kieltäytymisellään Antti Rautiainen on toistuvasti yrittänyt häiritä Suomen puolustusvoimien toimintaa syksystä 1997 lähtien. Rautiaisen mielestä kaikenlaiset valtiolliset armeijat turvaavat ainoastaan hallitsevan

eliitin etua. Kutsunnoista kieltäytyminen on johtanut Rautiaisen hänen oikeuksiinsa rikkovaan tuomiokierteeseen, jossa hänelle määrätään toistuvasti sakko-rangaistus ja uusi kutsuntapäivä. Rautiainen on kieltäytynyt maksamasta sakkoja ja neljä kutsunnasta poisjääntiä hän on sovittanut muuntorangaistukseensa vankilassa vuonna 2001. Laittomaan ja loputtomaan tuomiokierteeseen turhautunut Rautiainen on päättänyt ottaa käyttöön kovaotteiset suoran toiminnan keinot, missä hän on saanut tukea pahamaineisilta Muurinmurtajilta.

Sivari & Totaali -lehti on Aseistakieltäytyjäliitto ry:n neljästi vuodessa julkaisema antimilitaristinen kulttuurilehti.

ISSN 1235-4406

Sivari & Totaali on Aikakauslehtien liitto ry:n sekä kulttuuri-, mielipide- ja tiedelehtien liiton Kultti ry:n jäsen.

Tilaukset 13 euroa/vuosi.
Tili LEONIA 800017-750541.
Lehden tilaus sisältyy Aseistakieltäytyjäliiton jäsenmaksuun.

Toimitus:
Simo Hellsten (päätoimittaja),
Sampsa Oinaala (toimitussihteeri),
Kaj Raninen, Jyrki Lappalainen,
Hans Hellén

Painopaikka:
Pyhäjokiseudun kirjapaino SLP oy,
Oulainen

Kaikki kiinnostuneet voivat lähettää materiaalia julkaisuumme. Sivari&Totaali ei pysty maksamaan tekijöille palkkioita. Seuraavan numeron deadline on 19. syyskuuta 2003.

Toimitustyön kannalta olisi helppoa, jos juttusi saapuisivat meille levykkeellä tai sähköpostina, mutta otamme tuki vastaan myöskin käsin kirjoitettuja hengentuoksia. Kuvitusta voi lähettää paperilla tai kuvatiedostoina diskettillä tai sähköpostilla liitetiedostona.

Me toimituksessa katsoimme oikeudeksemme päättää julkaistavista jutuista ja tarvittaessa lyhentää niitä sekä korjata kielioppim. virheitä.

Lehdessä esitetyt artikkelit eivät välttämättä vastaa kaikkien kirjoittajien tai toimituskunnan näkemyksiä. Kukin seisoo omien artikkeliansa takana.

Aseistakieltäytyjäliitto/Sivari&Totaali
Veturitori 3, 00520 Helsinki
aki@aseistakieltaytyjalitto.fi

AKL-JKL järjesti Rauhaa! -konsertin Jyväskylän Lounaispuistossa 24.5. 2003

No Shame oli yksi Rauhaa! -konsertin pääesiintyjistä

Mikko Jakonen

Aseistakieltäytyjäliiton Jyväskylän paikallisosaston organisoima Rauhaa! -nuorisokonsertti järjestettiin 24.5.2003 kello 13-19.30 Jyväskylän Lounaispuistossa. AKL-JKL:n ideoina tapahtuma toteutettiin yhdessä muiden paikallisten kansalaisjärjestöjen kanssa. Mukana olivat AKL:n lisäksi Amnesty, SETA, Vapaa-ajattelijat, Vegaaniliitto, Oikeutta Elämälle, Maan ystävät, YAD, Huumeboikotti, Vasemmistonuoret, KePa, Astera, Vastavalta, Kommunistinen nuorisoliitto, Teijän keittiö ja SPR:n pluspiste.

Kansalaisjärjestöt osallistuivat konsertin suurehkoiksi nousseisiin kuluihin sekä mahdollistivat tapahtuman järjestämisen tekemällä roppakaupalla ilmaista talkootyötä. Tapahtumaan saatiin tukea myös Jyväskylän kaupungin kulttuurilautakunnalta sekä Kepalta. Suurin apu tapahtuman järjestämiseen tuli kuitenkin Yläkaupungin yö -kaupunkifestivaalin järjestäjien taholta, ja RAUHAA! -konsertti olikin myös itsenäinen osa kyseistä festivaalia.

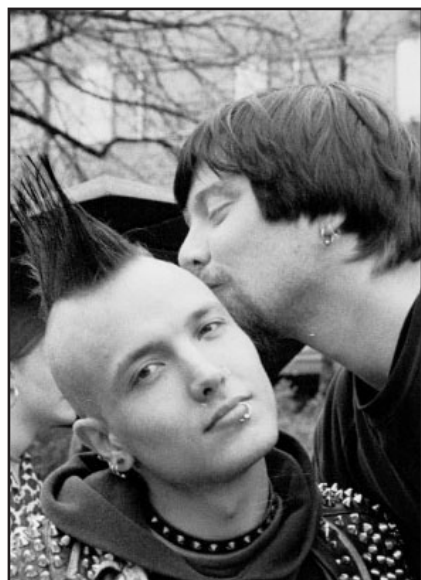
RAUHAA! -konsertti jatkoi syksyllä 2002 aloitettua RAUHAA! -teemalla kulkevien AKL-JKL:n järjestämien tapahtumien sarjaa (ks. raportti S & T 2/2002). Tapahtuman tarkoituksena oli tällä kertaa koota yhteen Jyväskylän aktiivista kansalaisjärjestökenttää ja tarjota kaupungin nuorisolle vaihtoehtoinen iltapäivä hyvän paikallisen, ja paikattoman, ilmaisen musiikin parissa. Samalla kansalaisjärjestöt pääsivät esittelemään toimintaansa otollisessa festarihengessä ja informaation menekki olikin erittäin suurta. Suurta oli myös Teijän keittiön myymän vegaaniruuan määrä, sillä Teijän keittiö pystyi lahjoittamaan myyntivoitoistaan huomattavan summan rahaa AKL-JKL:lle, mistä erityisen suuri kiitos!

Iltapäivän esiintyjäkaarti oli koottu ilman esiintymispalkkioita mahdollisimman monipuoliseksi ja kaikkien musiikkimakua kattavaksi. Pääesiintyjinä toimivat loistava No Shame, sekä debyyttialbuminsa syksyllä julkaiseva ULTRAMARINI. Muita esiintyjä olivat Haarakiila, Soda, paikallista punk-skena edustavat Aivolävistys ja Musta lumi, Hella, nuori ja loistava grindcore-bändi Gravestorm, paikallinen rap-duo Sanansaattaja ja Junior, maahanmuuttajien Astera- tanssiryhmä, sekä erittäin kokeellista äänimassaa tuottanut

Emmää lähe noita ottamaan -ryhmä. DJ:nä toimi Jyväskylän aktiivisin DJ eli DJ Gimmix. Paikalla esiintyivät myös nuoret graffitimaalarit luoden muutenkin värikkääseen tapahtumaan vielä lisää vivahteita.

RAUHAA! -konsertti onnistui luomaan sateentihruiseen Lounaispuistoon sopivan radikaalin karnevaalihenken, silti säilyttäen noin 1500 kuuntelijaa koonneen nuorisokonsertin vaatiman asiallisen sävyn. Lounaispuiston stadionluokan lavaa koristaneet kansalaisjärjestöjen banderollit kertoivat hienosti siitä asenteesta, joka tapahtumalla kokonaisuudessaankin oli monikulttuurinen ja solidaarinen kansalaisjärjestöjen rintama osoitti, että suuriakin tapahtumia rauhan, aseistakieltäytymisen ja suvaitsevaisuuden puolesta voidaan järjestää kansalaisjärjestöjen ja kulttuurikentän yhteistyöllä. Aktivistijärjestöjen on pyrittävä lähestymään nuorisoa mahdollisimman viihdyttävällä ja helpolla tavalla. Tässä tehtävässä RAUHAA! -tapahtumat ovat onnistuneet Jyväskylässä tähän mennessä hienosti. Syksyllä AKL-JKL:n ja paikallisten kansalaisjärjestöjen yhteistyö jatkuu useammalla erilaisella projektilla. Tässäkin mielessä RAUHAA! -konsertti oli onnistunut, sillä se poiki yhdessä tekemisen myötä lukuisia varsin toteuttamiskelpoisia toimintaideoita paneelikeskusteluista pasifistisiin elokuvafestareihin.

Tulevaa toimintaa kaavailen, AKL-JKL:n ja RAUHAA! -työryhmän puolesta,

Jeesus, sota ja mammona

Ohto Syrjänen

Vuoden päivät sitten kirjoitin paikallislehteen aseistakieltäytyjien puolesta. Vastaani sain ikkäämmänpuoleisen ala-asteen luokanopettajan ja pitkään eläkkeellä olleen kirkkoherran.

Alkujaan kirjoittamaan minut provosoi lehdessä esiintyneen yli keski-ikäisen insinöörin sanat:

"Suomessa on sananvapaus, mutta en halua kotini lehtiä joissa mainostetaan ja ihannoidaan vaihtoehtoja armeijalle (tämä oli viittaus toisessa paikallislehdessä olleeseen, ilmeisesti hänen Totuutensa vaarantaneeseen siviilipalvelusta suorittavista miehistä kertovaan, hyvin korrektiin juttuun) . . . Tämä maa tarvitsisi edelleenkin viisaita lainlaatioita ja Jumalan siunausta". Tuo Jumala oli lakipiste minulle.

Insinöörin mielestä vain sitä oli muistettava rukoilla rauhan puolesta. Sillä se rauha tulisi. Hän oli nationalistis-fundamentalistinen luterilainen kristitty. Yhtä kaikki hänen ajattelussaan kuvastui Pelkoa:

"Jos teillä, veteraanit, olisi ollut mahdollisuus ja jos valtaosa teistä olisi suorittanut siviilipalvelun, ei tätä kirjoitusta tarvittaisi eikä ehkä saisi julkaisua". Hän ajatteli ilmeisen historiallisesti.

Arvosteltuani insinöörin esittämää arvoa, sain vastaani kirkkoherran. Teologisesti vaikeassa tilanteessa tarvittiin ehdan sielunpaimenen auktoriteettia:

"Olipa Ohto U. Syrjänen la-dannut paljon asioita kirjoitukseensa. Hän väheksyi isänmaanrakkautta, puolustusvoimistamme hän teki hyökkäysvoimat, Karjalan vankileirit hän teki kidutuspaikoiksi ja pääsi tekstiin Jeesuskin mukaan".

Ihmettelin tuota ylimielisyyttä, millä kirkonmies vähätteli esiintuomaani raamatun käskyä "Älä tapa". Näin mieleeni tuli: papit puhuvat jumalasta ikään kuin heillä olisi aiheeseen yksinoikeus (Thoreau). Ehkäpä heillä onkin.

Rauhan Asiassa kirkkoherrakin uskoi vain rukouksen voimaan, ei hänkään tuumaankaan enempiään. Kirkonmies jatkoi:

"Sota- ja siviilivankien leirit Karjalassa olivat pakon sanelemia. Tuskin siellä kovin paljon kidutettiin vankeja. Ainakin valtava ero prosenteissa oli Neuvostoliiton ja Suomen sotavankileirien henkiinjääneitten määrässä". Huh huh!!!

Näin kaunistellen ja "Me" sanaa käyttäen esiintyi rintamalla tyystin käymätön entinen suojeluskuntapoika. Mutta vihdoinkin tuli varsinainen asia:

"Älä tapa on kristityn ohje. Tämän ohjeen tunnustavat kaikki muutkin luonnostaan. Mutta kyllä kukin saa Jeesuksen sanojenkin mukaan puolustaa omaisiaan ja omaisuuttaan ryöstäjiä vastaan." !!!

Opilliseksi tuekseen kirkkoherra mainitsi Jeesuksen ja roomalaiset sotilaat. Lienee kuitenkin niin kuin Pentti Haanpää on kirjoittanut: "Isänmaallisuus on luonnollinen juttu sille miehelle, jolla on voita rasiassa". En tiedä olisiko papin esitykselle pitänyt itkeä vai nauraa.

Luokanopettaja, Sancho Panza, ratsasti akateemisen kollegansa tueksi:

"Onko rauha mahdollista aina ilman aseita, kuten Syrjänen sinisilmin visioi jopa Raamattu aseena? Kyllä, jos hyväksyy toisten ehdot omastaan

Ohto Syrjänen

luopuen". Mutta eikö juuri Jeesus tehnyt näin?

Raamattu edusti perin maallisenolaiselle opettajallekin silti jonkinlaista symbolista auktoriteettia. Oliko opettajan hv-henkisessä kirjoituksesakin kyse Egon ja Yhteiskunnallisen Aseman pönkittämisestä (ja siten yhteiskunnan palvomisesta jumalana kuten Durkheim näki)? Opportunistinen tyyli jatkuu:

"Tarjolla on erilaisia rauhoja. Hyväksyykö aseeton ehdot taistelutta. Minä en, sinä et, Suomi ei. Siksi sotilaita, kriisinhallintaa ja vastuuntuntoa tarvitaan". Minä (subjekti), sinä (väline), Suomi (objekti). Kirjoitus päättyi harhaiseen salaliittoteorian myrkyntyväntään:

"Oliisi reilua ilmoittaa kenelle kieltäytyjä puolustuksetonta tyhjiötä petaa tai kenellä hän liikaiset työt teetää, kun häneltä väkisin viedään esim. ihmisarvo, perhe, elämä... Toisen hou-suillako tuleen?"

Tämä opettajakaan ei kyennyt tekemään Mielen Vallankumousta. Me toisinajattelijat olemme valtion vankeina Jumalan Poikien puolustaessa Isä Jumalansa Materialismia. 300-luvulta j.a.a. saakka heidän kaltaisensa ovat alinomaan eläneet Valtioon nähden. Mitä nämä ovat? Heikkoja, epäitsenäisiä, pelokkaita, epäluuloisia. Luottavatko he todella edes itseensä?

Oivallisesti Heidän Uskontonsa keulakuva puhui kahden herran palvelemisesta...

Kotia, uskontoa ja isänmaata ei voi yhdistää, ja jos voi, näistä heikoimmaksi jää silloin uskonto. On nimittäin varmaa, ettei Jeesus ollut luomassa Rooman valtionuskontoa, jossa oikeutus "esivallan miekan" käyttämiseen annettiin paljon hänen jälkeensä (mm. prof. Heikki Räisänen). Uskonnolliset kirjoitukset ovat varsin usein täysin tulkinnanvaraisia, sillä niiden alkupeiräisen sanoman esiinkaivaminen on Tutkijoiden mukaan lähes mahdoton tehtävä. Kyse onkin siitä, halutaanko niitä käyttää ja tulkita rakentavalla vai tuhoavalla tavalla. Molempiin ne antavat mahdollisuuksia.

osyrjanen@hotmail.com

Bandits in the base, bandits in the base...

Teemu Turunen

Blokkauksen tarkoituksena oli keskeyttää Clyde-nimisen ydinsukellusvenetukikohdan toiminta päivän ajaksi. Tapahtuma oli Scottish Campaign for Nuclear Disarmamentin ja Trident Ploughsharesin järjestämä. Skotlannin Faslanessa sijaitseva tukikohta on koko Britannian ydinsukellusvenelaivaston pääsatama. Laivasto muodostuu neljästä sukellusveneestä joissa kussakin on 8 mannentenvälistä ydinohjusta. Koko laivaston yhdistetty tuhovoima vastaa yli tuhatta Hiroshiman pommia.

Vastaavia tapahtumia on järjestetty jo useana vuonna aiemminkin. Lisäksi tukikohdan liepeillä on pysyvä rauhanleiri. Minua tapahtuma kiinnosti erityisesti siksi että niissä tottelemattomaan suoraan toimintaan osallistuvien henkilöiden kirjo on ollut erityisen laaja. Pidätettyjen joukossa on ollut niin naapurin mummoja, pappeja, poliitikkoja kuin "aktivistejäkin", mita ikinä tuo sana tarkoittaakaan.

Saavuini Faslanen lähelle Glasgowhin jo hyvissä ajoin For Mother Earthin bussilla Belgiasta. Suomesta paikalle tuli AKL:n bussi. Aikaa jai Glasgowssa kiertelyyn (ja lenttarien jakoon), ihmisiin tutustumiseen ja erilaisiin työpajoihin osallistumiseen. Ilahduttavaa oli myös se, että kaiken valmistelun keskuksena sekä nukkumapaikkana toimineen varastorakennuksen läheisyydessä oli publi, jonka ruokalista oli täysin vegaaninen. Muutenkin se oli cool paikka, aika jees livemusaa oli ja Scottish Anarchist - infotehtisiä kans.

Työpajoja oli monenlaisia: väkivallattomuutta, konsensuspäätöksentekoa, lukittautumista, lakiasioita, verkostoitumista ja tulevaisuuden suunnittelua, eri maiden kampanjojen esittelyä (mm. Saksan ydinvoima ja Suomen aseistakieltäytyminen), ydinaserisunnan historiaa, sirkustemppuja, sapluunaspreijausta... Viimeksimainittu ja eraan kokeneen aktivistin järjestämä spontaani aidanleikkautustyöpaja olivat ehkä kaikkein siisteimmät.

Ennen blokkausta osallistujat järjestäytyivät pieniin (4-10 hloa) ystäväryhmiin (affinity groups), josta on monenlaista hyötyä. Suuressa aktiossa eksyy helposti kavereista ja kaikki muuttuu kaaokseksi. Ystäväryhmien tarkoitus on pyrkiä välttämään tätä. Ryhmän jäsenet tietävät mitä toisille tapahtuu. Ryhmien avulla jokainen löytää myös "oman paikkansa", ihmisiä jotka ovat lähteneet aktioon samansuuntaisiin tavoittein ja keinoin.

Itselleni valitsin kaksoisroolin: alkupäivästä nappailin kuvia ja iltpäivästä osallistuin suoraan toimintaan. (ks. linkit jutun lopussa)

Tiistai alkoi aikaisin, sillä bussi varastolta Faslaneen lahti 5.30. Blokkeja järjestettiin sekä eteläiselle että pohjoiselle portille. Itse päätin hengaila pohjoisportilla. Tunnelma oli mainio. Useat pienet ryhmät tehostivat blokkausta lukitsemalla kätensä yhteen. (Kuvista selviää jotenkuten miten.) Erilaisia performansseja oli useampia ja sambaryhmä säesti.

Sosialistipuolueen ja vihreiden aktiivit kalastelivat ääniä ja muutamat anarkistit kehottivat äänestämään ja-loillaan.

Poliisin toiminta oli hillittyä. Alkuun he tyytyivät seuraamaan sivummalta. Jonkin ajan kuluttua alkoi

Bruce Kent, ydinaserisuntaliikkeen veteraani edusti mielenosoittajien vanhempaa osanottajakuntaa, mutta monia häntä vanhempiakin jouduttiin pidätettäessä kantamaan poliisiautoon.

Simo Helisten 2003

blokkauksen purkaminen. Aluksi pyydettiin poistumaan muutamaan otteeseen. Sitten blokkaaja pidätettiin ja joko talutettiin tai kannettiin poliisilaitokselle kuljetettavaksi. Lukittautuneiden kohdalla puolustusministerion erikoispoliisit joutuivat tulemaan avuksi leikkauslaitteineen. Pidätetyt aktivistit saivat väkijoukosta suuret suosionosoitukset.

Toimitettuani kuvat nettiin rauhanleirillä sijainneella Indymedia-toimistolla oli aika siirtyä toiseen rooliin. Ensin tankkaus herkullisella vegaanipurilaisella, sitten leikkureiden öljyminen. Suunnitelmien läpikäynti ja hieman aidanleikkumarjoitusta. Sitten matkaan.

Päätimme kolmihenkinen asetarkastusryhmämme kanssa pyrkiä tukikohtaan sen pohjoispuolelta. Ensin leikkasimme verkkoaitaan aukon, josta pääsimme varsinaisen tukikohdan ulkopuolella olevaan metsikköön. Sitten hiiviskelimme panterimaisesti varsinaisen aidan läheisyyteen. Todettuamme vartijoiden poissaolon syöksyimme metsästä aidalle ja aloimme leikata. Olimme jatkuvasti valvontakameran tähtäimessä. Ensimmäisen aidan jälkeen vastassamme oli vielä kuusi rullallista "nato"-piikkilanka-aitaa. Siinä piikkien tilalla on hieman parranajokapistuksia muistuttavia teriä. Ahkeroituamme viitisen minuuttia pääsimme sisään tukikohtaan. Vaikka kyseessä olikin ennalta ilmoitettu toimintapäivä ja tukikohdassa ydinaseita, ei kameroita ilmeisesti tarkkailtu erityisen valppaasti.

Lähdimme kävelemään kohti ydinsukellusveneidien laituria. Ohitimme muutamia varastorakennuksia ja helikopterin laskeutumista. Katselimme poliisivenettä ja mietimme olivatko he nähneet meidät ja pitivätkö he meitä

Lukittautuneiden kohdalla puolustusministerion erikoispoliisit joutuivat tulemaan avuksi leikkauslaitteineen.

FME 2003

epailyttävänä. Myös tukikohdan sisällä kameroita oli joka paikassa. Meidän ja ydinsukellusveneidien välissä oli vielä yksi aita. Päätimme pyrkiä vielä siitkin läpi. Emme kuitenkaan päässet sinne asti ennen hälytystä. Kameroiden, venepoliisien tai kännyköillä soitettujen puheluiden seurauksena sireenit alkoivat soida ja joka puolella olevista kaiuttimista kuuluu toistuvasti: "Bandits in the base, bandits in the base".

Ehkä minuutin kuluttua luoksemme kurvasi poliisiauto. He eivät olleet kiinnostuneita liittymään mukaan asetarkastukseemme ja mahdolliseen aserisuntaan. Ydinaseethan ovat paitsi uhka olemassaolollemme, myös laittomia kansainvälisen lain mukaan. Mikäli tuo (kohtuullisen musta) huumoripaljays olisi vakavastiotettava, olisi poliisien tullut lähteä messiin Nürnbergin periaatteen velvoittamina.

He eivät kuitenkaan vakuuttaneet vaan pidättivät meidät ja alkoivat kysellä kaikenlaista. Vastailimme "no comments" lukuunottamatta nimen, syntymäajan ja osoitteen kertomista. No, hieman moraalipoliittista läppää ydinaseista tuli myös heitettyä.

Myöhemmin kuulin että ajoituksemme oli ollut täydellinen. Pohjoisportin blokkaus oli juuri saatu purettua ja ensimmäiset ajoneuvot olivat alkaneet päästä tukikohtaan kun laukaisimme hälytyksen. Sen seurauksena portit pistettiin kiinni ja liikenne tukikohtaan ja sieltä pois keskeytettiin tunniksi pariaksi.

Meidät vietiin tukikohdan sisällä olevalle poliisiasemalle. Siellä suoritettiin ruumiintarkastus (skotlantilaisen häveliään varovaisesti), otettiin valokuvat, sormenjäljet, dna-näytteet (friikkia!!!) sekä kyseltiin taas lisää, tällä kertaa naurun kera. Juuri kun minulta oltiin ottamassa sormenjälkiä, kuulin sireenin äänen. Hymy levisi huulilleni: "Bandits in the base" taas! Pollarit näyttivät hapanta naamaa.

Vain pari poliisia vittuili, muiden kanssa kävin aika mielenkiintoisia keskusteluita. Rikottuani jään erään miespoliisin kanssa keskustelulla Glasgow Rangerson suomalaispaloilijoista oli jännä kuulla kuinka hän on joutunut paiskimaan ylitöitä sodan alkamisen jälkeen. Hän kysyi mitä mieltä olen sodasta ja sanoi tietyllä tavalla ymmärtävänsä näkökantani.

Sellissa kulutin aikaani joogaan, nukkuen, laulaan ja tanssien sekä lukien (meidän annettiin ottaa luettavaa selliin, ainoastaan trident ploughsharesin opasta ei annettu). Lueskelin lähinnä Deleuzen ja Quattarin tekstiä

sotakoneesta. En kyllä ihan kaikkea ymmärtänyt, mutta on aika coolia voida sanoa lukeneensa Deleuzen ja Quattarin tekstiä sotakoneesta ydinasetukikohdan putkassa! :)

Yhdentoista aikaan illalla meidät siirrettiin toiselle poliisiasemalle. Siellä oli itse asiassa aika jees oltavat: lämmintä, patja ja lakanat. Naapurisellisissa tosin joku piti kovaa meteliä, jota poliisit pahoittelivat. Aamulla sellin vaihto samaan koppiin ryhmämme toisen jäsenen kanssa. Joukkoon liittyi vielä eräs ruotsalainen aktivisti, joka kertoi aiheutaneensa vielä kolmannen hälytyksen suomalaistoverinsa kanssa. Sellin seinään ilmestyi erilaisia kuvioita ja kirjoituksia: rauhanmerkki, sydän, ympyröity A, "anti- nuke boyz in da house", "go for global disarmament, pique-niques and giant orgasms!"

Päivällä meidät vietiin oikeuteen. Ennen sita saimme tavata lakivastustajamme, Trident Ploughsharesin lakinaisen. Oikeudessa totesimme syyttömyytemme ja saimme oikeudenkäyntiajan elokuuksi. Mikäli päätän oikeuteen mennä, sattuu se sopivasti samaan aikaan TP:n syysleirin kanssa.

Vaikka aionkin jatkossa suunnata energiaani enemmän hyvien juttujen kehittämiseen kuin paskojen vastustamiseen niin silti tempauksesta jai huippu fiilis. Jos jotain maailmassa tulee vastustaa niin sotaa ja ydinaseita, ja väkivallaton suora toiminta osoittautui jälleen kerran toimivaksi ratkaisuksi.

Kokonaisuudessaan blokkauseseen osallistui 600-700 henkilöä; 171 pidätettiin, joista yhdeksän tukikohdan sisäpuolelta. (Seuraavana päivänä vielä kaksi henkilöä tunkeutui tukikohtaan.)

Tony Blairin ja kumppaneiden sotarikoksia ei ole vielä otettu tutkintaan. Turha lienee odottaakaan että nykyinen oikeusjärjestelmä ottaisi. On siis jatkettava itseorganisoitunutta toimintaa oikeudenmukaisen ja ekologisen maailman puolesta.

Lisää aiheesta:

<http://www.aseistakieltaytyjalitto.fi/rbb/>
<http://www.tridentploughshares.org/>
<http://www.banthebomb.org/>

Valokuvia:

<http://fme.sincerethought.org/gallery/album57>

Ydinaseiden vastustus jatkuu...

Protestointi jatkui edelleen Trident Ploughshares-kampanjan kaksiviikkoisella aseistariisuntaleirillä elokuussa. Sen aikana eri puolilta Iso-Britanniaa, Ruotsista, Belgiasta, Uudesta Seelannista, Saksasta sekä USA:sta - ja tietysti myös Suomesta - saapuneet 70 mielenosoittajaa protestoivat ydinaseita vastaan kahden viikon ajan.

Ydinasetukikohtaan tunkeuduttiin jälleen onnistuneesti useita kertoja ja aurantakojia päätyi poliisin huostaan reilut 30 kertaa. Tunkeutumisen lisäksi pidätetyksi jouduttiin myös osallistumisesta liikenteen estämiseen ydinasetukikohtien porteilla tai iskulauseiden maalaamisesta tukikohdan aitaan.

Tulevista tapahtumista lisää kampanjan [www-sivuilla](http://www.sivuilla).

Aseistakieltäytyminen Israelissa

Yesh Gvul 2003

Poliisi keskeyttää rauhallisen mielenosoituksen sotilasvankila numero 4:n luona pääsiäisenä 2003.

Työväenluokkaiset juutalaismiehet määrätään tavallisesti armeijassa teknisiin tai logistisiin tehtäviin, joten heillä - samoin kuin naisilla ja druusisotilailla ja toisin kuin muilla juutalaismiehuilla - ei ole mahdollisuutta saada myöhemmin merkittävää sosiaalista hyötyä asepalveluksesta.

Havainnollistaksemme asiaa enemmän, kaikki uskonnollisia sääntöjä noudattavat juutalaisnaiset samoin kuin uskontoa opiskelevat druusi- ja juutalaismiehet on vapautettu asepalveluksesta. Juutalaismiesten (etuoikeutetun ryhmän) kohdalla tästä asiasta on tullut aihe erälle viimeisen vuosikymmenen kiivaimmista julkisista keskustelusta Israelissa.

Tämän pitkähkön johdannon tarkoitus on osoittaa, että Israelissa armeija on poliittisen vallan keskuksessa, sen toimintaa kyseenalaistetaan harvoin julkisuudessa ja asevelvollisuus on merkittävä poliittinen kysymys. Näissä oloissa kaikenlaisella sodanvastustuksella on erityinen poliittinen merkitys. Ei ole yllättävää, että toisen Intifadan alkamiseen jälkeen vuonna 2000, kun radikaali vastustus Israelin poliitikalle ja rikoksille miehityillä alueilla on suureksi osaksi vaiennettu julkisuudessa, organisoituneet aseistakieltäytyjäryhmät ovat toistuvasti onnistuneet murtautuman Israelin valtiotiedotusvälineisiin ja politiikan asialistalle.

Kuten yllä on mainittu, asevelvollisuuspolitiikka muodostaa ja vahvistaa Israelin yhteiskunnan sosiaalisia eroja. Vastaavasti myös Israelin aseistakieltäytyjät muodostavat sosiaalisesti ja poliittisesti hyvin laajan kirjon. Tämän moninaisuuden tarkasteleminen on hyödyllistä, jotta voimme ymmärtää Israelin poliittisesti ja yhteiskunnallisesti merkittävän aseistakieltäytyjäliikkeen olemuksen.

Ensinnäkin aseistakieltäytyjen ideologisen motivaation peruste ja kieltäytymisen kohde vaihtelevat. Joidenkin aseistakieltäytyjien motiivi perustuu erityisesti Israelin-Palestiinan konfliktiin ja Palestiinan miehitykseen, kun taas toiset, so. pasifistit ja anarkistit, painot-

tavat laajempia moraalisia ja poliittisia asioita. (Ryhmiä välillä ei kuitenkaan voi vetää jyrkkää rajaa. Usein kysymys on vain siitä, kumpaa puolta kukin kieltäytyjä haluaa painottaa). Jotkut vastustavat sotilaspalvelusta kaikissa sen muodoissa, kun taas toiset kieltäytyvät vain palvelemasta miehityillä alueilla.

Aseistakieltäytyjät ovat moninainen ryhmä myös sosiaalisten piirteidensä suhteen. Jotkut heistä ovat vasta teini-iässä kieltäytyessään astumasta palvelukseen, kun taas toiset ovat yli 20, 30 tai 40-vuotiaita kieltäytyessään reserviläispalveluksesta.

Monet tulevat keskiluokkaisista perheistä, mutta on myös työväenluokkaisen taustan omaavia kieltäytyjiä, mukaanlukien huomattava joukko entisestä Neuvostoliitosta tulleita maahanmuuttajia. Joidenkin perheillä on radikaalivasemmistolainen tausta, kun taas monet kohtaavat vanhempiensa ja muiden sukulaistensa vihamielisen asenteen (ja joskus alunperin vihamieliset vanhemmat ovat ryhtyneet lapsensa päätöksen seurauksena aktiivisesti tukemaan aseistakieltäytyjiä ja heidän asiaansa).

Merkittävän ryhmän aseistakieltäytyjäliikkeessä muodostavat naiset. Israelin juutalaisnaiset ovat asevelvollisia. Tietojemme mukaan Israel on tällä hetkellä ainoa maa maailmassa, jossa on olemassa pakollinen asevelvollisuus naisille. Vastaavasti Israelissa on aktiivinen ja laaja naisaseistakieltäytyjen liike, joka on ainoa laatuaan maailmassa. Israelin asevelvollisuuslainsäädäntö on poikkeava myös siinä suhteessa, että oikeus kieltäytyä aseista on tunnustettu vain naisten osalta. Tämä seikka tekee naisaseistakieltäytyjistä oman erillisen ryhmänsä miehiin verrattuna.

Toinen merkittävä erityisryhmä ovat druusiaseistakieltäytyjät. Kuten yllä mainittiin, druusimiehet, toisin kuin muut Israelin palestiinalaiskansalaiset, kutsutaan armeijaan. Vuodesta 1956 alkaen, jolloin Israelin hallitus päätti kutsua druusimiehet palvelukseen, on ollut olemassa druusiaseistakieltäytyjien liike. Druusikieltäytyjät painottavat tavallisesti sitä, että kieltäytyvät käymästä etnistä sotaa omaa kansaansa vastaan. Heitä pidetään kaltereiden takana tavallisesti huomattavasti pidempään kuin muita aseistakieltäytyjiä.

Yesh Gvul 2002

Mielenosoitus sotilasvankila numero 6:n edessä pääsiäisenä 2002 operaatio "Suojakilven" aikana. Tuolloin oli vangittuna lukuisia aseistakieltäytyjiä.

Toisen Intifadan alkamisen jälkeen syyskuussa 2000 aseistakieltäytyjäksi julistautuneiden määrä on kasvanut dramattisesti. Muutaman ihmisen puro on kasvanut tuhansien virraksi.

Tähän mennessä karkeasti arvioiden parisataa aseistakieltäytyjää on vangittu, jotkut heistä toistuvasti (enimmillään kahdeksan kertaa peräkkäin). Kaksi järjestäytyntä kieltäytyjäryhmää -- the Letter of the High School Seniors ja Courage to Refuse - tekivät joukkokieltäytymisjulistuksen ja saivat aikaan intensiivisen ja kiihkeän keskustelun israelilaisessa yhteiskunnassa ja valtiotiedotusvälineissä. Israelin radikaalin vasemmiston sisällä, niiden joukossa jotka vastustavat Palestiinan miehitystä ja Israelin armeijan toimintaa miehityillä alueilla, aseistakieltäytyjäliike on saavuttanut keskeisen ja näkyvän aseman.

Politiisten aseistakieltäytyjiksi julistautuneiden liike muodostaa kuitenkin tavallaan vain jäävuoren huipun. Kutsuntatilastot osoittavat, että viimeisten kymmenen vuoden aikana niiden ihmisten määrä, joita ei määrätä palvelukseen tai jotka määrätään palvelukseen kelpaamattomaksi kesken palveluksen, on noussut voimakkaasti. Tiedetään yleisesti, että useimmat näistä ihmisistä itse asiassa tekevät itse aloitteen määräämisestään palvelukseen kelpaamattomaksi.

He muodostavat "harmaan aseistakieltäytyjäliikkeen". Jotkut "harmaista kieltäytyjistä" julistetaan virallisesti palvelukseen kelpaamattomiksi heikon terveydentilan takia (tavallisesti psyykkisten syiden). Jotkut tuomitaan ensin sotilasvankilaan, kunnes heidän määrätään "palvelukseen sopimattomiksi". Monet naiset hankkivat vapautuksen väittämällä (usein totuudenvastaisesti) olevansa uskonnollisia sääntöjä noudattavia juutalaisia. Yhdessä palestiinalaisvähemmistön kanssa (jota ei kutsutaan palvelukseen, vaikka he lain mukaan ovat sopivia suorittamaan asepalveluksen), nämä harmaat aseistakieltäytyjät muodostavat tällä hetkellä niukan enemmistön (karkeasti 55--57%) jokaisesta palvelusikänsä tulevasta israelilaisesta ikäluokasta.

On vaikea luetteloida harmaiden kieltäytyjien motiiveja. Jotkut heistä ovat itse asiassa poliittisesti tai ideologisesti motivoituneita, mutta valitsevat helpomman tien eivätkä tuo motiivejaan esiin julkisesti. Toiset välttelevät sotilaspalvelusta koska heidän perheensä on riippuvainen heidän tuloistaan. Toiset taas haluavat opiskella yliopistossa tai luoda uraa ja kokevat, että armeija on ajan haaskausta. Monet ajattelevat, etteivät vain halua mennä armeijaan.

Mutta minkä ikinä selityksen harmaat kieltäytyjät antavat kieltäytymiselleen, heidän tekonsa sisältää todellakin suuren poliittisen merkityksen. Erittäin militarisoituneessa Israelin yhteiskunnassa armeijasta kieltäytyminen merkitsee jaloilla äänestämistä, äänestämistä Israelin yhteiskunnan jatkuvaa militarisoimista sekä sen luomaa valtarakennetta vastaan.

Niinpä Israelin moninainen aseistakieltäytyjäliike näyttää elintärkeää osaa sodanvastustamisessa yhdellä tämän päivän maailman kuumimmista sotänäyttämöistä.

Israel on maailman ainoa maa, jossa on naisia koskeva asevelvollisuus. Shani Werner, Shministimin ja New Profilen naisaktivisti, tarkastelee naisten aseistakieltäytymistä.

Shani Werner

Israel on maailman ainoa maa, jossa on naisia koskeva asevelvollisuus. Se on näin ollen myös ainoa maa, jossa on naisaseistakieltäytyjäliike. Emme tunne tarkasti liikkeen laajuutta, koska monet nuorista naisista käyvät prosessin läpi omillaan (emmekä näin ollen tiedä heistä). Lisäksi armeija pidättäytyy julkaisemasta tietoja naisaseistakieltäytyjistä.

naisten kieltäytyminen omantunnon syistä on valtion tunnustama

Toisin kuin miehet, jotka kieltäytyvät astumasta palvelukseen ja joutuvat sotilasvankeilaan, naisten kieltäytyminen omantunnon syistä on valtion tunnustama. Heille myönnetään vapautus sillä edellytyksellä, että he onnistuvat vakuuttamaan sotilaskomitean, joka tunnetaan yleisesti nimellä 'omatuntokomitea', siitä, että heidän kieltäytymisensä on todellakin aito.

Oikeus saada vapautus omantunnon syiden perusteella on yksi Israelin armeijan tarkimmin varjeltuja salaisuuksia. Useimmat asevelvolliset eivät ole tietoisia tästä oikeudesta. Israelin armeija ei jaa kovinkaan halukkaasti tietoa mahdollisuuksista toteuttaa sitä. Asiasta on - jos on - hyvin pieni maininta asevelvollisille ennen palvelusta lähetettävässä informaatiomateriaalissa. Naisille, jotka tiedustelevat asiasta asevelvollisuuskeskuksissa, kerrotaan usein "ettei sellaista ole".

'Omatuntokomitean' eteen joutuvan naisen prosessi ei ole helppo. Komitea kohtelee nuoria naiskieltäytyjiä mielivaltaisesti ja epäohdonmukaisesti. Jossain tapauksissa haastattelu on ollut lyhyt ja rutiinomainen, toisissa taas tarkoituksellisesti nöyryyttävä ja hakijaa on peloteltu vakavasti. 17-vuotiaat

tytöt joutuvat kohtaamaan komitean, joka tavallisesti koostuu yksinomaan heitä itseään paljon vanhemmista miehistä, yksin ilman juridista apua tai moraalista tukea. Viime aikoihin saakka komitea hylkää useimpien

naisten ensimmäisen hakemuksen ja vapautti heidät (useimmat heistä) toisen hakemuksen jälkeen - mikäli he valitsivat päätöksestä. Monet naiset eivät kuitenkaan tienneet mahdollisuudesta valittaa.

The New Profile Movement auttaa naisaseistakieltäytyjiä tarjoamalla aiheesta tietopakettia, jonka ovat koonneet aseistakieltäytyjä Moran Cohen ja asianajaja Yossi Wolfson. Sillä on myös asiamiesverkosto, joka tarjoaa henkilökohtaista neuvontaa ja tukea. Nykyään yhä useammat naiset ovat tietoisia tästä mahdollisuudesta ja useimmat naiset, jotka tekevät hakemuksen sotilaskomissiolle, todellakin vapautetaan.

Vielä muutama vuosi takaperin useimmat nuoret naiset eivät edes tienneet mahdollisuudesta saada vapautus

Vaikka Israelin armeija vapauttaa naiskieltäytyjiä suhteellisen helposti verrattuna siihen kuinka se kohtelee miehiä, aseistakieltäytyminen ei ole helppo ratkaisu. Se vaatii jokaista naista kyseenalaistamaan itsensä, tavan jolla hänet on kasvatettu ja ympäristön, joka usein suuttuu hänen teostaan eikä voi ymmärtää sitä. Lisäksi se, että naisten on helpompi kieltäytyä kuin miesten, on suoraa seurausta naisten heikommasta asemasta armeijassa ja israelilaisessa yhteiskunnassa ylipäätään.

Naisia vapautetaan koska he eivät ole tärkeitä, heistä ei tule 'the real thing' - taistelusotilaita. Näin ollen myös heidän kieltäytymisensä - rohkea ja kaikkea muuta kuin helppo henkilökohtainen ratkaisu - on 'vähäpätäinen', siitä ei kerrota tiedotusvälineissä, se on näkymätöntä julkisuudelle.

Kuitenkin naisaseistakieltäytyjien ääni kuuluu tänään paremmin kuin koskaan. Menneisyudessa monet naiset menivät 18-vuotiaana naimisiin välttääkseen armeijapalveluksen (naimisissa olevat naiset on vapautettu) ja toiset julistautuivat uskovaisiksi (uskonnollisia sääntöjä noudattavat naiset on myös vapautettu palveluksesta). Vielä muutama vuosi takaperin useimmat nuoret naiset

eivät edes tienneet mahdollisuudesta saada vapautus omantunnon syiden perusteella eivätkä he olleet kuulleet ryhmistä jotka saattaisivat auttaa heitä siinä. Useat nuoret naiset kieltäytyivät, mutta heidän kieltäytymistään ei otettu huomioon eikä heitä laskettu, ei edes

yhä useammat ja useammat nuoret naiset valitsevat kieltäytymisen omantunnon syistä

aseistakieltäytyjäliikkeiden toimesta. Vuonna 2001, kun sekä nais- että mieskieltäytyjien kirjoittama Viimeisen vuoden opiskelijoiden kirje julkaistiin, naisaseistakieltäytyjät noteerattiin ensimmäistä kertaa Israelissa.

Tänään äänemme alkaa kuulua. Israelin armeija ja tiedotusvälineet pyrkivät yhä vaientamaan ja marginalisoimaan ilmiön, mutta yhä useammat ja useammat nuoret naiset valitsevat kieltäytymisen omantunnon syistä ja saavat tukea ja apua. Israelin aseistakieltäytyjäliikkeiden tulee tuoda esille naisaseistakieltäytyjien ääni keinona kieltäytyjien määrän lisäämiseksi, ja välineenä taistella sitä shovinismia ja militarismia yhdistelmää vastaan, joka hallitsee Israelin yhteiskuntaa - yhteiskuntaa joka väheksyy naisten aseistakieltäytymisen merkitystä samoin kun se väheksyy naisten asepalvelusta.

teksti perustuu Rela Mazalin ja Shani Wernerin artikkeliin

Aseistakieltäytyjäuutisia maailmalta

Etelä-Korea: aseistakieltäytyjä puoleksitoista vuodeksi vankeuteen

Maaliskuun 20. tulleen tiedon perusteella 22-vuotias eteläkorealainen aseistakieltäytyjä Hee Jai Lim on tuomittu puoleksitoista vuodeksi vankeuteen, koska hän oli kieltäytynyt palvelemasta armeijassa. Oikeudenkäynti tapahtui 12. divisioonan sotilaspoliisioikeudessa Kangwon-dosssa. Limiä puolusti tehtävään nimetty sotilasasianajaja.

Ennen tuomitsemista Lim toteasi: "Toivon, ettei kaltaisiani ihmisiä enää joudu sotilasoikeuksien eteen aseistakieltäytymisen johdosta. Odotan, että hallituksenme luo vaihtoehtopalveluksen auttaakseen ihmisiä palvelemaan maataan lojaalisti omnatuntonsa ja uskonsa mukaisesti." Hän itki puhuessaan oikeudelle ja vetoamus teki vaikutuksen tuomariin.

Aseistakieltäytyminen on kiistanalainen kysymys Etelä-Koreassa. Joka vuosi noin 500 nuorta miestä - useimmat heistä Jehovan todistajia - kieltäytyy palvelemasta armeijassa ja tuomitaan vankeuteen. Aikaisemmin tuomio oli kolme vuotta, mutta se lyhennettiin hiljattain puoleentoista. Parhailtaan Etelä-Korean vankiloissa istuu n. 1500 aseistakieltäytyjää. Maaliskuussa Soulissa järjestettiin

kansainvälinen aseistakieltäytyjäkonferenssi, jonka järjesti Korea Solidarity for Conscientious Objection. Kyseessä on kolmenkymmenen aseistakieltäytymisoikeuden tunnustamisen puolesta toimivat ryhmän koalitio.

Kaksi brittisotilasta kieltäytyi taistelemasta - sota-oikeus uhkaa

Kaksi brittiläistä sotilasta on joutumassa sota-oikeuteen kieltäytyttyään taistelemasta Irakissa moraalista syistä. 16. ilmahyökkäysprikaatin sotamies ja teknikko on lähetetty kotiin ja heitä odottaa maksimissaan kahden vuoden vankeustuomio. He kertoivat, etteivät halua osallistua sotaan, joka johtaa siviilien kuolemaan.

Lincolnilainen lakimies Gilbert Blades kertoo, että puolustusministeriö on pitänyt tapaukset piilossa julkisuudelta, koska pelkää PR-katastrofia. Miesten odotetaan puolustautuvan oikeudessa vetoamalla ihmisoikeuslainsäädäntöön. Bladesin mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10. artikla sallii sotilaiden "ilmaista huolensa Irakin vastaisen sodan järjestyksestä". Myös kolmatta sotilasta, joka kieltäytyi lähtemästä Irakiin yksikkönsä mukana, saattaa uhata oikeudenkäyntiä.

"I refuse to surrender my dignity, I refuse to kill... the military demands obedience, but I will not obey"

Entistä Yhdysvaltojen merijalkaväen sotilasta Stephen Funkia uhkaa 2 vuoden vankilatuomio hänen kieltäytyttyään palaamasta reservistä aktiivipalvelukseen Persianlahden sodan aikana.

Myös yksi amerikkalainen merijalkaväen sotilas on ilmoittautunut aseistakieltäytyjäksi. 20-vuotias seattlilainen Stephen Funk jätti ilmoittautumatta yksikkönsä, koska pitää sotaa moraalittomana. Hän joutunee sota-oikeuteen ja myöhemmin sotilasvankeuteen. "Tiedän, että saan rangaistuksen. Otan kuitenkin mielummin sen kuin elän loppuelämäni sen kanssa, mitä joutuisin tekemään Irakissa", hän kertoi englantilaiselle Guardian-lehdelle ennen kiinnijättäytymistään.

<http://www.scotlandonsunday.com>
<http://www.guardian.co.uk>

Armenia: aseistakieltäytyjälle kolme vuotta työleiriä

Armenialainen aseistakieltäytyjä Hambartsun Odabashyan tuomittiin 1. huhtikuuta kolmeksi vuodeksi työleirille. Hän oli kieltäytynyt asepalveluksesta uskonnollisen vakauksensa johdosta. Hänelle langetettiin 3. maaliskuuta puolentoista vuoden tuomio, josta syyttäjä valitti, ja Jerevanin valitustuomioistuin korotti tuomion maksimiin. Tällä hetkellä maassa on 11 vangittua aseistakieltäytyjää ja seitsemän on tutkintavankeudessa. Armenian ulkoministeriönedustaja kertoi hiljattain, että maahan ollaan säätämässä vaihtoehtopalveluksen mahdollistava laki tämän vuoden lopulla.

Saksa: totaalikieltäytyjä sotilasarestissa

Saksalainen totaalikieltäytyjä Florian Quellmalz pidätettiin 1.4. hänen mentyä kasarmille ilmoittamaan kieltäytymisestään. Hänet oli määrätty aloittamaan sotilapalvelus samana päivänä. Ensimmäisen pidätyksen pituus on tavallisesti 7 päivää, sen jälkeen totaalikieltäytyjä pidätetään 14 päiväksi ja lopulta kaksi tai kolme kertaa 21 päiväksi. Pidätysten jälkeen totaali julistetaan tavallisesti palvelukseen kelpaamattomaksi ja asia siirretään syyttäjälle.

Yesh Gvul 2003

Mielenosoitus sotilasvankila numero 4:n luona Hannuka-juhlan aikaan 2002.

Peretz Kidron

Valikoiva aseistakieltäytyminen muodostaa merkittävän poikkeuksen verrattuna perinteiseen antimilitaristiseen kieltäytymiseen, jota tekevät pasifistit ja antimilitaristit, jotka kieltäytyvät kokonaan asepalveluksesta tai osallistumisesta sotilaalliseen toimintaan. Valikoiva aseistakieltäytyminen syntyi Israelissa erityisissä oloissa, joita yksittäiset sotilaat ja reserviläiset kohtasivat. He eivät vastustaneet asepalvelusta periaatteellisella tasolla - eivät edes osallistumista taisteluun kun se on oikeutettua viimeisenä keinona vastustaa hyökkääjää, jos kaikki muut keinot on käytetty. Kuitenkin he kieltäytyivät poliittisin ja/tai moraalisin perustein osallistumasta johonkin tiettyyn sotilaalliseen tehtävään tai operaatioon.

Vaikka yksittäisiä kieltäytyjiä oli ollut aikaisemminkin, 'valikoiva kieltäytyminen' syntyi merkittävänä ilmiönä Israelin hyökätessä Libanoniin vuonna 1982. Sadat reserviläiset, jotka oli kutsuttu palvelukseen osallistumaan kampanjaan, kieltäytyivät palvelemasta, erityisesti sen jälkeen kun pääministeri Menachem Begin oli määritellyt hyökkäyksen "vapaaehtoiseksi sodaksi", ts. se ei ollut ehdottoman välttämätön

Israelin puolustamiseksi. Taistelujen puhkeaminen aiheutti Yesh Gvul-järjestön (On olemassa raja) perustamisen. Se organisoivat aktiivista tukea palveluksesta kieltäytyville. Yesh Gvul rekisteröi vähintään 168 vangittua kieltäytyjää - joista osa vangittiin useita kertoja - kampanjan aikana. Valkoivien kieltäytyjien liikkeen nopea kasvu sai komentavat upseerit varovaisemmiksi ja monia kieltäytyneistä ei rangaistu, vaan määrättiin muihin tehtäviin Israelin rajojen sisäpuolella.

Valikoivien kieltäytyjien liikkeestä tuli sodanvastaisen koalition kehäänkärkki, se auttoi saamaan julkisen mielipiteen protestoimaan tuota veristä ja hyödytöntä kampanjaa vastaan. Paitsi että sähköisesti sodan vastaista liikettä, valikoivien kieltäytyjien liike aiheutti myös odottamattoman voimakasta painetta armeijan päätöksentekijöitä ja politiikan johtomiehiä kohtaan. Armeijan komentaja kenraali Moshe Levy totesi itse, että kieltäytyjiliikkeen kasvu ja "pelko, että kieltäytyjien määrä kasvaisi sadoista tuhansiiin ja kymmeniin tuhansiin" oli yksi tärkeimmistä perusteista siihen, että hän suositteli kampanjan lopettamista vuonna 1984.

Seuraava valikoivan kieltäytymisen aalto tuli ensimmäisen intifadan myötä 1987, kun sadat sotilaat kieltäy-

tyivät osallistumasta sortokampanjaan palestiinalaisia vastaan (jälleen valtava enemmistö heistä oli reserviläisiä joukossaan vain harvoja nuoria kolmen vuoden palvelustaan suorittavia asevelvollisia). Taas aseistakieltäytyjät antoivat kiihdykkeen sodanvastustajille, mikä viime kädessä vaikutti Israelin hallituksen päätökseen osallistua Madridin konferenssiin ja istua ensimmäistä kertaa saman neuvottelupöydän ääreen palestiinalaisdelegationin kanssa.

Parhailaan käynnissä oleva intifada on taas saanut aikaan valikoivien kieltäytyjien vyöryn. Yli 1000 palvelukseen kutsumista odottavaa sotilasta, reserviläistä ja nuorta on sitoutunut olemaan osallistumatta sortoon palestiinalaisia vastaan. Tähän päivään mennessä noin 200 aseistakieltäytyjää on vangittu. On syntynyt uusia kieltäytyjäryhmiä, joissa on ensimmäistä kertaa mukana myös huomattava joukko nuoria asevelvollisia. Yesh Gvul jatkaa lentolehtiskampanjaansa armeijan joukkosiirtokeskuksissa, yliopistoissa ja korkeakouluissa pyrkien vaikuttamaan sotilaisiin ja reserviläisiin, jotta nämä kieltäytyisivät osallistumasta sotarikoksiin tai ihmisoikeusrikoksiin.

Yesh Gvulin vankan käsituksen mukaan valikoiva kieltäytyminen on arvokkain tapa vastustaa militarismia siitä

paradoksaalisesta syystä, että vastarinta tulee armeijan sisältä; sotilailta ja upseereilta, jotka julkituovat halukkuutensa osallistua oikeutettuihin puolustustehtäviin eikä heitä näin ollen voi vain leimata 'litsareiksi' tai 'pelkureiksi'. Tällaisen vastarinnan edistäminen vaatii pitkää ja hellittämätöntä koulutustyötä, sotilaiden opettamista toimimaan - laillisen, moraalisen ja poliittisen - vastuunsa mukaisesti, jopa silloin kun heidän tekonsa perustuvat sotilaallisiin käskyihin. Päämäärämme on saada sotilaat tutkiskelemaan esimiestensä antamia käskyjä ja, silloin kun he toteavat nuo käskyt "ilmeisen laittomiksi", kieltäytymään jopa rangaistuksen uhalla.

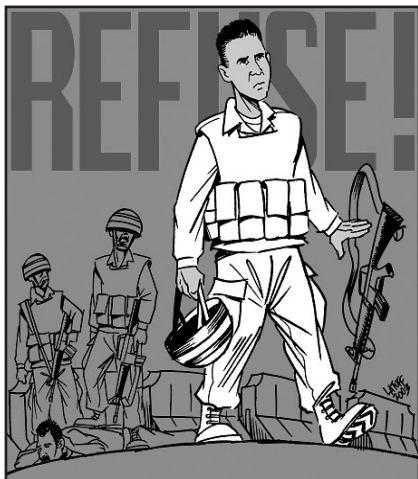
Tämä strategia perustuu käsitykseen, että siviiliyhteiskunnalla on laaja vastuu armeijasta, joka toimii meidän nimissämme. Kunnoitamme niiden vakaumusta, jotka kieltäytyvät kaikesta sotilaspalveluksesta, muttemme pidä tätä sopivana eroamisena tästä velvollisuudesta. Yksilö saattaa tyyntytää omantuntonsa siinä mielessä, että "käteni ovat puhtaat tästä iljettävästä toiminnasta", mutta tuo kammottava toiminta jatkuu kunnes hän ryhtyy toimiin armeijan häpeällisen toiminnan pysäyttämiseksi, oli sitten kysymys sodista ulkomailla tai paikallisen väestön sortamisesta

Valikoivassa kieltäytymisessä on kysymys juuri tästä, se luo arvokasta ja erittäin tehokasta painostusta armeijan sisältä.

Tavallaan valikoiva kieltäytyminen soveltaa väkivallattoman kansalaistottelemattomuuden, niinkuin pioneerit Gandhi ja Martin Luther King Jr. sen esittivät, kaikista vähiten väkivallattomassa instituutiossa, armeijassa. Oikeutettujen ja ei-oikeutettujen sotilaallisten voittojen erottelu on sodanvastaisen liikkeen tärkeä instrumentti, joka auttaa kouluttamaan sotilaallisten ja poliittisten eliittien 'isänmaallisen' aivopesun kohteena olevaa väestöä.. Uskomme vahvasti, että israelilaistyypinen valikoiva aseistakieltäytyminen, sekä koulutuksellinen ja poliittinen kampanja joka tukee sitä, voidaan ja tulisi toteuttaa kaikissa muissakin armeijoissa.

Serbia: aseistakieltäytyjä määrättiin uudelleen palvelukseen

Milan Gligoric, Jehovan todistaja Ljubovijasta, tuomittiin 12.12. neljän kuukauden ehdonalaiseen vankeuteen aseistakieltäytymisen johdosta. Helmikuussa hänelle kuitenkin toimitettiin uusi palvelukseenastumismääräys. Serbialaiset ak-aktiivit pelkäävät, että Gligoric tullaan vangitsemaan, vaikka Serbian ja Montenegron uusi perustuslaki turvaa oikeuden aseistakieltäytymiseen. Gligoric on valmis todella siviiliuontoiseen vaihtoehtopalvelukseen, mutta sellaista mahdollisuutta ei tällä hetkellä ole Serbia-Montenegrossa. Hän ei kuitenkaan hyväksy aseetonta palvelusta armeijassa, millainen vaihtoehto olisi tarjolla.

Turkki: Mehmet Bal vapautettiin

Turkkilainen aseistakieltäytyjä Mehmet Bal (ks. S&T 4/02) vapautettiin sotilasvankilasta 28.1.2003. Vapauttaminen tuli yllätyksenä kaikille hänen tukijoilleen. Armeijan tiedustelupalvelu pidatti viime syksynä reilun kuukauden vangittuna olleen Balin 22.1., minkä jälkeen hänet Adanan sotilasvankilaan.

Adanassa Mehmet Balia kuulusteltiin ja häntä vastaan päätettiin nostaa syyte. Häntä ei kuitenkaan määrätty tutkintavankeuteen, vaan lähetettiin sotilasyksikköön, jossa hänet majoitettiin upseerien vierashuoneeseen. Sotilasosaston komentaja määräsi hänet lähetettäväksi Adanan sotilasvankilaan, jossa hänelle annettiin

kolmen kuukauden loma "persoonallisuuden häiriintymisen takia". Hänet määrättiin ilmoittautumaan Turkin armeijan lääketieteellisessä akatemiassa Ankarassa "loman" päätyttyä huhtikuun lopulla.

Turkkilaiset aseistakieltäytyjäaktiivit epäilevät, että koko episodi - tiedustelupalvelun suorittama pidätys ja loma terveydellisin perustein - oli etukäteen suunniteltu. He olettavat, että Bal aiotaan julistaa palvelukseen kelpaamattomaksi kolmen kuukauden jakson päätyttyä. Hän ei kuitenkaan aio ilmoittautua loman jälkeen. Tällöin hänet tullaan todennäköisesti pidättämään uudelleen.

Rachel Corrien kuolema

Kaj Raninen

23-vuotias Rachel Corrie, Washingtonin osavaltiossa luoteis-USA:sta kotoisin ollut rauhanaktivisti, kuoli 16.3.2003 Rafahin alueella Gazassa, kun Israelin armeijan raivaustraktori ajoi tahallaan hänen päälleen. Corrie oli Gazassa International Solidarity Movementin (www.palsolidarity.org) vapaaehtoisena. Kyseessä on palestiinalaisten johtama järjestö, jossa on mukana sekä palestiinalaisia että ulkomaalaisia vapaaehtoisia, ja joka toimii miehitystä vastaan ja palestiinalaisten oikeuksien puolesta väkivallattoman suoran toiminnan keinoin.

Rafahin alue sijaitsee lähellä Egyptin rajaa ja Israelin armeija on tuhonnut siellä viimeisten parin vuoden aikana yli sata palestiinalaisten kotia rajalle luomaansa uutta "turvallisuusvyöhykettä" varten. Rachel Corrie oli tovereineen suojelemassa näitä koteja keinonaan raivaustraktorien blokkaminen.

Rachelin kuolemaa muutaman metrin päästä seuranneet vapaaehtoiset kertovat: "Olimme tarkkaileet ja muutamaan otteeseen häirinneet kahta raivaustraktoria noin parin tunnin ajan, kun yksi niistä kääntyi kohti taloa jonka tiesimme olevan vaarassa tulla tuhoutuksi. Rachel meni seisomaan traktorin eteen 10-20 metrin päästä siitä. Hän oli pukeutunut oranssiin, heijastusnauhoilla varustettuun rakennustyöläisen takkiin, jollaisia käytämme jotta meidät varmasti havaittaisiin. Ei voi olla minkäänlaista

ISM

"Minä todellakin haluan tanssia Pat Benataria ja poikaystäviä ja piirtää sarjakuvia työkaverilleni. Mutta haluan myös, että tämä loppuu."

epäilystä, ettekö miehistö olisi nähnyt häntä ja tiennyt mistä oli kysymys. Traktori eteni Rachelia kohti hitaasti keräten maata kauhaansa tullessaan. Se tuli hänen kohdalleen ja hän kiipesi sen työntämän maakan päälle. Traktori työnsi häntä edelleen, jolloin hän kaatui polvilleen ja traktori työnsi maata hänen päälleen. Kaikki paikalla olevat aktivistit huusivat ja viittoilivat traktorin ajajalle ja hän varmasti näki meidät, mutta jatkoi

silti. Hän työnsi Rachelin kauhan alle ja jatkoi ajamista kunnes hän oli ohjaimon alla. Sen jälkeen traktori pysähtyi hetkeksi kunnes alkoi peruuttaa kauha edelleen alhaalla, joten se ruhjoi hänet uudelleen. Tämän jälkeen traktori poistui hitaasti paikalta, eikä yksikään paikalla ollut Israelin armeijan edustaja tehnyt elettäkään tarjotakseen apua."

Rachel Corrie kuoli parikymmentä minuuttia myöhemmin A-Najarin sairaalassa vakaviin sisäisiin vammoihin. Murha-aseena toimi amerikkalainen Caterpillar D9-raivaustraktori, joka on hankittu USA:n Israelille sotilasmenoihin vuosittain antamalla 2,2 miljardin dollarin avustuksella.

Väkivalta ISM:n vapaaehtoisia kohtaan on jatkunut myös Rachelin tapauksen jälkeen. 5. huhtikuuta 24-vuotias Brian Avery New Mexicosta USA:sta sai israelilaisen panssaroidun miehistönkuljetusvaunun ampuman luodin päähänsä Jeninissä Länsirannalla. Hän on toipumassa. 10. huhtikuuta 22-vuotias manchesterilainen Tom Hurndall taas oli suojelemassa palestiinalaislapsia tulituksesta Rafahissa, kun tarkka-ampuja osui häntä päähän. Hänet on todettu kliinisesti kuolleeksi.

"Tänään kun kävelin kivimurskan päällä, joka kerran oli ihmisten koteja, egyptiläiset sotilaat huusivat minulle rajan toiselta puolelta: 'Go! Go!', koska tankki oli tulossa. Sitten he vilkuttivat ja huutelivat 'what's your name?' Tässä ystävällisessä uteliaisuudessa on jotakin häiritsevää. Se muistuttaa minua, kuinka paljon - tiettyyn rajaan asti - me

olemme kaikki vain lapsia jotka ovat uteliata toisista lapsista: Egyptin skidejä, jotka huutelevat oudolle naiselle, joka vaeltelee pitkin tankin jättämiä uria. Palestiinan skidejä, joita tankit ampuvat kun he kurkistelevat muurin takaa nähdäkseen mitä tapahtuu. Kansinvälisiä skidejä, jotka seisovat tankkien edessä bandisten kanssa. Ja Israelin skidejä nimettöminä tankeissaan, joskus huutaen - ja joskus myös vilkuttaen - monet heistä on pakotettu tulemaan tänne, monet ovat vain aggressiivisia, ampuen taloihin kun me kuljemme pois."

"Tämän täytyy loppua. Uskon, että oli hyvä ajatus meiltä kaikilta jättää kaikki ja omistaa elämäme tämän lopettamiselle. En ajattele, että se mitä teemme on enää mikään äärijuutto. Minä todellakin haluan tanssia Pat Benataria ja poikaystäviä ja piirtää sarjakuvia työkaverilleni. Mutta haluan myös, että tämä loppuu. Tunnen epäuskoa ja kauhua. Pettymystä. Olen pettynyt siihen, että tämä on meidän maailmamme perustodellisuutta ja että me tosiasiasa olemme osallisia siihen. Tämä ei todellakaan ole sitä mitä halusin, kun tulin tähän maailmaan. Tämä ei todellakaan ole sitä, mitä ihmiset täällä halusivat tullessaan tähän maailmaan. Tämä ei ole sitä, mitä he haluavat nyt. Tämä ei ole maailma, johon sinä ja isä halusitte minun tulevan kun päätitte, että haluatte minut."

-Rachelin sähköpostiviestejä äidilleen Gazasta.

Lopettakaa kotien tuhoaminen!

Jeff Halper

Rachel ei ollut ensimmäinen Israelin julman kotientuhoamispolitiikan vaatima uhri. Alle kaksi viikkoa aikaisemmin Nuka Makadma Sweidan ja hänen syntymätön lapsensa kuolivat myös Gazassa, kun Israelin armeijan pioneeri "vahingossa" tuhosiivat heidän kotinsa räjäyttäessään toisen kodin lähistöllä. Muutamaa viikkoa aikaisemmin taas vanhempi nainen ja vammautunut mies kuolivat gazalaiskotinsa raunioihin, kun sotilaat "eivät huomanneet" heitä. Kyseessä eivät olleet pelkät onnettomuudet. Israel tuhoaa rutiinomaisesti palestiinalaisten taloja eikä kiireessään välitä huolehtia arkisista "turvallisuus"säännöistä.

Valtavalla enemmistöllä kotientuhoamisista, tämä tulee kaikkien ymmärtää, ei ole mitään tekemistä terrorismin kanssa. YK:n lukujen mukaan alle 600:an miehityillä alueilla vuoden 1967 jälkeen tuhotuista 10 000 talosta liittyi turvallisuusepäilyjä. Loput 94% olivat yksinkertaisesti tavallisten ihmisten taloja, jotka olivat Israelin tiellä. Näin oli myös tri Samir Nasrallahin talon tapauksessa, jota suojelemaan Rachel kuoli. Tri Nasrallah ei ollut osallistunut mihinkään vihamieliseen toimintaan, häntä ei oltu syytetty mistään. Hänen talonsa tuhoitiin - niinkuin kymmenet muut talot on tuhottu tässä tiiviisti asutun pakolaisleirien osassa - koska se sijaitsi laajan "turvallisuusvyöhykkeen" sisällä, jonka Israel haluaa luoda Egyptin vastaiselle rajalle. Tri Nasrallahille ei annettu minkäänlaisia korvauksia, hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia vedota oikeuteen, hänelle ei tarjottu

ISM/ Joseph Smith

16. maaliskuuta 2003, Rafah, Miehitetty Gaza. Rachel Corrie (vas.) ja Nick (oik.) vastustavat tämän kodin todennäköistä tuhoamista. Tällä kertaa Rachel jäi puristuksiin pusku-traktorin ja maavallin väliin, mutta kuljettaja pysähtyi ennen kuin aiheutti vakavia vammoja.

vaihtoehtoista asuntoa. Kyseessä on yksinkertaisesti tuhoaminen, joka jättää perheet kodittomiksi, köyhiksi, traumatoiduiksi, tuhotuiksi. Kyseessä on laitton toiminta, sillä kansainvälinen laki kieltää miehittäjältä talojen tuhoamisen.

Miksi siis Israel toteuttaa tätä sydämetöntä politiikkaa, joka tuntuu olevan kuin räätälöity luomaan vihaa sitä itseään kohtaan? Ensinnäkin kotientuhoamispolitiikka sulkee palestiinalaiset pienille ylikansoitetuille ja elinkelvottomille maasaarekkeille, mikä sallii Israelin kontrolloida koko länsirantaa ja Gazaa ekspansivisen siirtokuntajärjestelmänsä avulla. Toiseksi Israel tietää että kodit ovat palestiinalaisille pyhiä, ne ovat heidän laajan perhe-elämänsä ydin. Tuhoamalla kodit Israel toivoo murtavansa palestiinalaisten tahdon

vastustaa miehitystä ja hyväksyvän elämän tyypistetyissä bantustaneissa. Kolmanneksi talojentuhoaminen on tärkein mekanismi syrjäyttämisen prosessissa, Israelin poissulkevan vaatimuksen saada koko maa toteuttamisessa.

Miehityspolitiikan lisäksi tämä viimeinen syy motivoi meidät, Israelin rauhanliikkeen jäsenet, vastustamaan tuhoamista niin kuin Rachel teki, pyssäyttämään raivaustraktori kehoillamme ja jällelrakentamaan palestiinalaisten kodit siellä missä ne tuhoataan. Sillä niin tekemällä me, Israelin juutalaiset, sanomme palestiinalaisille: tunnustamme olemassaolonne kansana ja oikeutenne elää tässä maassa. Haluamme jakaa tämän maan kansanne molempien kansojemme oikeuksiin perustuen. Etsimme yhteistä tulevaisuutta, joka

perustuu oikeudenmukaiselle rauhalle. Kieltäydymme olemasta vihollisia.

Rachel ei ollut israelilainen. Hän oli Kansainvälisen solidaarisuusliikkeen jäsenenä osa kansainvälistä kansalaisyhteiskuntaa, kuten me kaikki olemme. Teoissaan hän vahvisti vastuunsa kamppailu kaikkien ihmisten luonnollisen arvokkuuden ja yhtäläisten oikeuksien, mukaanlukien oikeus kansallisuuteen, toteutumisen puolesta. Hän vastusti väkivallattomasti väkivaltaa, jota miehitys palestiinalaisille merkitsee.

Kynnys sille, mikä todella tuntuu raivostuttavalle, on noussut miehitetyillä alueilla mielikuvituksen rajat ylittäviin mittoihin. Juuri mikään ei enää liikuta meitä. Kuudenkymmenen palestiinalaiskodin hävittäminen Rafahin alueella Gazassa, jossa Rachel työskenteli, herätti tuskin mitään huomiota tapahtuessaan vuosi sitten. 2400 palestiinalaista on kuollut viimeksi kuluneiden kahden vuoden aikana, neljäsosa heistä lapsia ja nuoria ja 22 000 on loukkaantunut. 30 % alle viisivuotiaista palestiinalaislapsista kärsii aliravitsemuksesta. 500 000 oliivi- ja hedelmäpuuta on juurittu maasta tai kaadettu.

Tällä hetkellä Israel vangitsee palestiinalaiset 500 mailia pitkän muurin taakse, joka on paljon pidempi, korkeampi ja vahvemmin linnoitettu kuin Berliinin muuri oli. Se on täysin tyrmistyttävää, se kaikki tapahtuu silmiemme edessä ja - ketä kiinnostaa?

Rachelia kiinnosti.

Jeff Halper Israeli Committee Against House Demolitions (ICAHN)-järjestön koordinaattori.

<http://www.icahd.org/eng/>

Bushin ja Husseinin sekä USA:n ja Irakin samankaltaisuudet

Vaikka presidentti Bush ja presidentti Hussein varmasti eroavat monissa suhteissa toisistaan, alla oleva kotikutoinen filosofia väittää, että he ilmaisevat myös yllättävää samankaltaisuutta. Bush ja Hussein, kuten myös heidän hurraavat kannattajansa, yrittävät vakuuttaa meidät muut, ettei heillä ole kerrassaan mitään yhteisiä piirteitä eikä mitään yhteistä keskenään. Tämä on varmasti osa (subjektiivisesta) totuudesta, muttei koskaan koko totuus konfliktista..

Kiistämättä eroja tämä artikkeli kiinnittää huomion samankaltaisuuksiin.

Jan Öberg, TFF:n johtaja

Konfliktit tuovat tavallisesti esille osapuolten erilaisuudet ja konfliktin osapuolet tavallisesti painottavat, kuinka erilaisia he itse (hyvät) ovat toisiin (pahoihin) verrattuna. Näin ollen on täysin normaalia, että konfliktin osapuolet kiistävät, että "heidän" ja "meidän" välillä voisi olla mitään samankaltaisuuksia!

Ammattimainen konfliktinanalyysi tietää kuitenkin, ettei konfliktia voi syntyä ellei osapuolilla ole myös jotakin yhteistä. Riitelevillä vaimolla ja aviomiehellä saattaa olla yhteistä se, että he ovat naimisissa tai heillä on lapsi; he riitelevät koska nämä asiat ovat tärkeitä heille, koska toinen on tärkeä henkilö toisen elämässä. Miksi he osallistuisivat konfliktiin ja joskus jopa väkivaltaan, jos asia josta he taistelevat ei olisi tärkeä? Kaksi maata, jotka taistelevat saman alueen hallinnasta, saattavat jakaa kiinnostuksen vaikkapa alueella oleviin luonnonvaroihin.

Tulisi olla sallittua puhua näistä asioista vaikka useimmat meistä, mukaanlukien tämän kirjoittaja, eivät ole koskaan tavanneet George W. Bushia tai Saddam Husseinia henkilökohtaisesti. Nykyaikainen kuvallinen tiedonvälitys voi olla paljon avuksi kun yritämme analysoida heidän tapojaan poliittikkoina ja ihmisinä, mutta tämä ei kiistä tosiasiaa, että tutkija kokisi olevansa varmemmalla pohjalla mikäli olisi myös tavannut heidät henkilökohtaisesti.

On tietysti helppo huomata, että he ovat erilaisia. Bush on kristitty, Hussein muslimi. Bushilla on vain lyhyt kokemus presidenttinä olemisesta, Hussein on ollut vallassa jo pitkään. Bushin isä on yhä elossa, kun taas Saddam ei koskaan tuntenut isäänsä, joka näyttää kadonneen, kuolleen tai tulleen tapetuksi ennen hänen syntymäänsä. Bush elää ydinperheessä, Saddamin perhe taas on laaja; se perustuu klaaniin tai heimoon.

Mutta yrittäkäämme luonnostella joitakin samanlaisuuksia heidän ja heidän maidensa välillä.

Bushin ja Husseinin samanlaisuuksia

1. Molemmat ovat miehiä, Bush on syntynyt 1946, Hussein 1937 tai 1939.

2. Molemmat ovat presidenttejä uransa huipulla; pikemminkin enemmän kuin myöhemmin heidän elämänsä kääntyy laskuun.

3. Molemmat ovat luultavasti huolissaan kuvastaan tulevaisuuden histori-anikirjoissa.

4. Molemmilla on lapsia ja pitkään kestänyt avioliitto.

5. Molemmat uskovat, että sotilaallinen voima on tärkeä instrumentti vallankäytössä ja kansakunnan päämäärien saavuttamisessa. He jakavat filosofian, jonka mukaan "voima oikeuttaa."

6. Molempien perheenjäseniä on mukana politiikassa ja he hyödyntävät heitä.

7. Kumpaakaan ei ole valittu valtaan demokraattisesti.

8. Molemmat uskovat vahvasti olevansa itse Hyviä ja vastapuolen edustavan tai olevan Paha.

9. Molemmat uskovat, että heillä on tehtävä - nimittäin nousta Pahaan vastaan tai kitkeä se pois.

10. He ovat poliittisia fundamentalisteja siinä mielessä, että uskovat itse olevansa sataprosenttisen oikeassa ja vastapuolen sataprosenttisesti väärässä, sekä moraalisesti että muissa suhteissa.

11. Molemmat ovat syvästi uskonnollisia. Heidän Jumalansa opastaa heitä ja kriiseissä tämä Jumala ja tehtävä jonka Hän on heille antanut, tulee vieläkin tärkeämmäksi.

12. Tietyt macho-asenteet. Saddam Hussein haluaa tulla kuvatuksi fyysisesti voimakkaana, urheilullisena ja hän käsittelee usein julkisesti miekkoja, aseita ja kiväärejä. Bush ei sovi tähän, mutta pelaa sillä että on historian voimakkaamman sotilasmahdin vallankahvassa.

Samanlaisuudet USA:n ja Irakin välillä

1. Monoteismi. Molemmat perustuvat länsimaiseen uskontoon, jonka mukaan on vain yksi Jumala ja yksi Totuus, mikä saattaa johtaa suvaitsemattomuuteen niitä kohtaan, jotka ovat erilaisia tai "meitä vastaan".

2. Militarismi. Militaristiset poliittiset kulttuurit. Toisella on sotilaallis-teollis-tieteellinen kompleksin, joka ulottuu maailmalle maailmassa; toinen on pyrkinyt kehittämään samanlaisen kompleksin ainakin alueellisella tasolla.

3. Joukkotuhoukset. Molemmat hallitukset uskovat joukkotuhoukset hyödyllisyyteen.

4. Sotien ja ristiriitojen hyväksyminen. Taipumus käydä sotia muiden alueilla tai muuten puuttua muiden maiden asioihin lukuisien kansallisten, historiallisten tai muiden intressien palvelemiseksi sekä itsekorostamisen vuoksi.

5. Sivistystehtävä. Selkeä tunne sivilisaationaalista, moraalista ylivertauudesta verrattuna maihin ja kansakuntiin joiden oletetaan olevan alemmalla tasolla.

6. Suuret valtapäämäärät. Toisella maailmanlaajuiset, toisella alueelliset.

7. Valittu kansa. Vakuuttuneisuus siitä, että on kulttuuri ja yhteiskunta, jonka Jumala on valinnut esittämään erityistä roolia, johtavaa roolia, historiassa. Toinen suhteessa muihin arabikansoihin, toinen Länteen tai koko maailmaan.

8. Modernisaatio. Korkea modernisaation taso, joka on saavutettu koulutuksella ja investoinneilla moderniin tieteseen ja teknologiaan.

9. Viehättyminen Länneestä. Viehtymys kaikkea Länneestä tulevaa kohtaan, mukaanlukien sen tiede ja teknologia, moderni kulutus ja kulttuurintuotanto.

10. Tunne että on tullut loukatuksi - haavoitettu leijona. Amerikkalaiset kokevat tullessa loukatuksi ja haavoitetuksi syysskuun 11:n takia. Irakilaiset kokevat, että heidät on ymmärretty väärin, että heitä kohdellaan epäkunnioittavasti ja pidetään vähempiarvoisina. Länsi ei koskaan todella välittänyt heidän kärsimyksistään, esim. sanktioiden johdosta.

11. Israel. Molemmat pitävät Israelia hyvin tärkeänä Lähi-Idässä; USA näkee sen liittolaisena, Irak vihollisena, tärkeimpänä uhkana.

12. Kansalaisvapaudet ja ihmisoikeudet. Syysskuun 11:n jälkeen kansalaisvapauksia on Yhdysvalloissa rajoitettu merkittävästi. Ulkopoliittisena toimijana Bushin hallitus välittää hyvin vähän kansainvälisestä laista. Irakin politiikassa kansalaisvapaudet ovat säännöllisesti olleet toissijaisia vallalle ja laajenemiselle ja kansainvälinen laki jätetty huomiotta, esim. hyökättäessä Kuwaitiin.

13. Monikulttuurisuus ja monietnisyyttä. Kaikki tietävät Yhdysvaltojen kulttuurisesta moninaisuudesta, mutta vain harvat näyttävät olevan perillä irakilaisen yhteiskunnan etnisistä, uskonnollisista, kansallisista, klaaniperusteisista ja muista puolista.

14. Öljy on elintärkeää molemmille maille. Irak tarvitsee öljyä päästäkseen eroon valtavasta velastaan ja kehittääkseen maataan tulevaisuudessa. USA tarvitsee öljyä ylläpitääkseen elämäntyyliä; tämä merkitsee sitä että sen riippuvuus tuontiöljystä kasvaa nykyisestä reilusta 50 prosentista yli 70 prosenttiin vuoteen 2025 mennessä.

15. Harvapuolue-järjestelmät. Yhdysvalloissa on pohjimiltaan kaksi poliittista puoluetta. Irakissa Baath-puolue on tosiasiaa hallitseva puolue, mutta siellä on myös joitakin muita puolueita. Kummassakaan maassa ei ole helppo luoda uusia poliittisia liikkeitä ja institutionalisoida niitä, vaikkakin menetelmät joilla perusteellinen poliittinen muutos on estetty ovat erilaiset.

Siis 27 yksilöllistä ja kollektiivista samanlaisuutta. Niitä löytyisi varmasti paljon muitakin. Minkä takia ne ovat käytännössä jääneet huomaamatta politiikassa ja tiedotusvälineissä? Voisiko syy olla se, että tiedämme yhä liian vähän konflikteista ja menetelmistä niiden analysoimiseksi ja ymmärtämiseksi.

Ilmeisiä eroja

Tietämys toisesta. Irakilaiset tietävät paljon enemmän lännestä kuin me tiedämme heistä. Monet heistä puhuvat ranskaa ja englantia, ovat opiskelleet lännestä, katselevat amerikkalaisia elokuvia joka ilta TV:stä ja ovat oppineet lännestä koulussa.

Ilmainen koulutus ja terveydenhoito. Irakin hallitus tarjosi nämä kaikille kansalaisilleen 80-luvulla.

Luokkaerot. Irakissa oli hyvin vähän köyhiä ihmisiä, kansa muodosti käytännössä yhden suuren keskiluokan ja yhteiskunta perustui hyvinvointivaltio-ideologiaan. USA ei ole koskaan omaksunut tällaista oikeudenmukaisuuteen perustuvia sosialistisia tai puolisosialistisia periaatteita, ei se ole myöskään hyvinvointivaltio.

Siviilisaation ikä. Yhdysvaltojen siviilisaatio on melkoisen nuori verrattuna Irakiin, joka on perustunut siviilisaatiolle noin 7000 vuotta.

Todellinen sotilaallinen kapasiteetti ja interventionismi. USA:n sotilasmenot ovat yli 300 kertaa suuremmat kuin Irakin. Ja tällä hetkellä USA hyökkää Irakiin, ei toisinpäin.

Lyhyesti sanottuna osapuolet jakavat useita taustalla piileviä perusolettamuksia, kulttuurisia piirteitä ja pyrkimyksiä. Ne jakavat perustavanlaatuisen tärkeitä käsityksiä itsestään ja toisesta. Saattaisi sanoa, että ne tiettyyn rajaan asti heijastelevat toisiaan. Ne näyttävät voimistuvan kun niillä on vihollinen, johon ne voivat psykologisesti projisoida omat pimeät puolensa.

PressInfo # 179, 26.3.2003
<http://www.transnational.org>
© TFF 2003

Onko Tshetsjeniassa mahdollisuus rauhaan?

Kaj Raninen

Irakin tapahtumien varjossa myös Tshetsheniasta on kuulunut uutisia: sunnuntaina 23.3. maassa järjestettiin kansanäänestys Venäjän presidentti Vladimir Putinin esityksestä Tshetshenian perustuslaiksi. Esityksen mukaan Tshetshenia jää pysyvästi Venäjän osaksi, mutta nauttii "laajaa itsehallintoa". Sen mukaan alueella järjestetään pian paikallishallinnon vaalit sekä allekirjoitetaan uusi liittosopimus, jossa määritellään vallanjako Moskovan ja paikallishallinnon välillä. Sopimuksen yhteydessä Putin puhui myös armahduksesta aseensa laskeville kapinallisille (ja samalla myös rikoksiin siviilejä kohtaan syyllistyneille venäläisille). Armahduslaki on menossa duuman käsittelyyn huhtikuussa. Voiko tämä avaus johtaa prosessiin, joka lopettaisi sodan, joka on vaatinut tuossa pienessä maassa viimeisen kymmenen vuoden aikana n. 200 000 ihmisen hengen?

Epäilyttävä äänestystulos

Tällä hetkellä tämä näyttää ikävä kyllä kaikkea muuta kuin varmalta eikä edes kovin todennäköiseltä. Venäjän ilmoituksen mukaan noin 90% puolesta miljoonasta äänioikeutetusta tshetshenialaisesta kävi äänestämässä ja heistä 96% kannatti esitystä. Kremlin ulkopuolella vain harvat kuitenkin pitivät äänestystä rehellisenä. Paikalla ei ollut juurikaan ulkomaisia tarkkailijoita. Euroopan Neuvoston oli kieltäytynyt lähettämästä vaalitarkkailijoita lainkaan, ETYJ:ltä oli taas paikalla vain pieni asiantuntijaryhmä, joka ei kyennyt tarkkailemaan vaaleja niin laajasti että olisi kyennyt esittämään arviota niiden oikeudenmukaisuudesta kokonaisuudessaan.

Kuitenkin paikalla olleiden lehtimiesten ja riippumattomien venäläisten tarkkailijoiden havainnot asettavat tuloksen kyseenalaiseen valoon. Ensinnäkään äänestys ei ollut salainen, sillä "kyllä" ja "ei"-liput olivat eri värisiä ja molempia varten oli äänestyspaikoilla oma uurna. Myös äänestysprosentti herättää kysymyksiä. Human Rights Watchin Anna Neistat, joka seurasi äänestystä Ingushetian pakolaisleireillä, kertoi että "osallistuminen oli äärimmäisen vähäistä. Keräämiemme tietojen mukaan 50 000 rekisteröidystä pakolaisesta äänesti noin 5 000". Myös tiedot Tshetshenian sisästä kertovat samaa. Neistat kertoi HRW:n ryhmän kuulleen, että Vedenon äänestysalueella noin viisi kuudesta äänestäjästä oli venäläisiä sotilaita. Venäläisen ihmisoikeusjärjestö Memorialin Lida Yusupova taas kertoi: "Kuulimme TV:stä, että Groznyin koulussa no 7 oli valtava ihmisryntäys äänestämään. Sääntöimme paikalle ja näimme vain viisi ihmistä."

Chicago Tribunen kirjeenvaihtaja Alex Rodriguez puolestaan kertoi osallistuneensa muiden journalistien kanssa viranomaisten järjestämälle kiertoajelulle äänestyspaikoille ja huomanneensa, "että vain kourallinen ihmisiä kävi äänestämässä". Rodriguez kertoi myös ranskalaisen Le Figaro-lehden toimittajasta, joka kertoi päässeensä äänestämään näyttämällä Ranskan passia virkailijoille. Myös englantilaisen the Guardian -lehden toimittaja kertoi käyneensä äänestämässä kenenkään estämättä.

The Orthodox Anti-Globalist Resource Center/oag.ru

Hätähuuto rauhan puolesta

Vaikka tshetsheenit olisivatkin hyväksyneet esityksen, kysymys oli tuskin kannanotosta Venäjän yhteydessä pysymisen puolesta, kuten Putin heti äänestyksen jälkeen väitti julistaessaan "viimeisen Venäjän alueellista kokonaisuutta koskeneen ongelman nyt tulleen ratkaistuksi". Sen sijaan kysymys oli hätähuudosta rauhan puolesta. "Vaalipäivänä Groznyin asukkaiden kanssa tekemiemme haastattelujen perusteella kyllä-äänestäneet eivät antaneet tukea perustuslain tekstile - jonka vain harva oli ylipäätään lukenut - vaan rauhalle ylipäätään. Kyllä-äänestäjät hyväksyivät viranomaisten argumentin, jonka mukaan vaihtoehtoja olivat vain ehdotettu perustuslaki sekä loputtoman sodan ja tshetsheenikansan tuhoamisen jatkaminen", moskovalainen Kommersant-päivälehti kirjoitti tuloksesta 25.3. ja jatkoi, että "tshetsheenit eivät hyväksyneet perustuslakia, vaan ehdotuksen henkensä pelastamiseksi".

Viikkolehti Moskovskie novosti Mikhail Shevelevin mukaan kansanäänestystä leimasi ensisijaisesti sama tunne kuin tshetsheenien elämää viimeisen vuosikymmenen aikana muutenkin, pelko: "Ihmiset pelkäävät kaikkea ja kaikkia, kaiken aikaa. He pelkäävät mennä äänestämään, koska kansanäänestyksen vastustajat ovat luvanneet rangaista kaikkia siihen osallistuvia (tämän päivän tshetsheeninkielessä sanat "rangaistus" ja "murha" ovat synonyymejä). He pelkäävät jättää äänestämättä, koska huhutaan että äänestämättä jättäviltä viedään eläke ja korvaus tuhosta kodista. Ja he pelkäävät informoijia - molemmilta puoltailta."

Pitkä matka rauhaan

Näiden analyysien perusteella tuki Putinin esitykselle merkitsisi siis vain tukea nykyisen tilanteen lopettamiselle, jossa tshetsheenit ovat jatkuvassa hengenvaarassa kurittoman Venäjän armeijan terrorin ja itsenäisyysstrategian välissä. Mutta loppuuko se? Tshetshenian itsenäisyyden puolesta kamppailevat ryhmät eivät tunnusta kansanäänestystä millään tavalla - itsenäisyysvallituksen presidentti Aslan Maskhadov luonnehti sitä yksikantaan "farssiksi" - eikä Venäjä ole ollut valmis keskustelemaan heidän kanssaan. USA:n rauhaninstituutin Anne Henderson huomauttaa, ettei "yksikään kapinallisryhmä ole ilmaissut minkäänlaista aikomusta

laskea aseensa tämän kansanäänestyksen johdosta". American Committee for Peace in Chechnya Glen Howard painottaa taas: "Niin kauan kuin Venäjä ei keskustele aseistautuneiden ryhmien kanssa, tilanne ei muutu mihinkään."

Euroopan neuvoston entinen Tshetshenian raportööri Lordi Judd ilmaisee Institute for War and Peace Reportingin haastattelussa (20.3.2003) huolensa siitä, että kansanäänestyksen myötä tilanne saattaa muuttua vain huonommaksi. Käydessään Tshetsjeniassa viimeisen kerran tammikuussa hän julisti, että olisi ennen aikaista järjestää kansanäänestys, kun ei ole vielä keskusteltu kunnolla poliittisista vaihtoehtoista. Tällä hetkellä hän kertoo pelkäävänsä, että Moskova voi nyt käyttää kansanäänestystä verukkeena kaikkien muiden poliittisten aloitteiden hylkäämiseksi: "Tietysti kansanäänestys voi tehdä Tshetshenian tilanteen vieläkin vaikeammaksi, koska se vahvistaa Venäjän röhkeyttä. Lisäksi Venäjä voi sanoa, että sillä on nyt valtuutus eikä sitä kohtaan ole paljoa kansainvälistä painetta sodan lopettamiseksi." Myös Judd pitää ainoana mahdollisuutena vuoropuhelua, jossa myös aseellista vastarintaa harjoittavat tshetsheeni-ryhmät ovat mukana: "Osa heistä käy Pyhää Sotaa eikä heiltä löydy sellaisia, mitä voisimme pitää poliittisina tavoitteina. Heitä ei saa vahvistaa! Osa sisäisistä taas voidaan voittaa poliittisen prosessin kannalle."

Rauhaan on parhaassakin tapauksessa siis vielä pitkä matka. Michael Wines kirjoitti New York Timesissa 25.3.: "Putin sanoo, että asiat ovat menossa hyvään suuntaan. Ne ovatkin, mutta hyvin vähän... Siviilien kuolleisuus on, vaikkain pienempi kuin aikaisemmin, edelleen pelottavan korkea, koska se on suurimmaksi osaksi seurausta kapinallisten tekemistä salamurhista ja kurittomien venäläisten sotilaiden väkivallasta. Tshetsheenihallituksen virkailija kertoi, että raportteja katoamisista tulee noin joka toinen päivä... eikä katoamisia, jotka liittyvät selkeästi Venäjän armeijaan, joka murtautuu ihmisten koteihin panssaroiduilla ajoneuvoilla, ratkaista juuri koskaan."

Lisätietoja: American Committee for Peace in Chechnya-järjestön sivuilta löytyy paljon artikkeleja ja uutisia, joiden perusteella ylläoleva artikkeli on koottu: <http://www.peaceinchechnya.org/>

Kovat piipussa -

Markus Termonen

Kirjailija ja elokuvantekijä Michael Moore on USA:n vasemmistopposition rakastetuimpia hahmoja. Mooren valtaisa suosio, joka ei tosin rajoitu vasemmistolaisiin ja josta kertoo Bowling for Columbinen menestyksen lisäksi myös Stupid White Men -kirjan jatkuva keikkuminen eifaktiivisten teosten myyntilueteloiden kärkipaikoilla, perustuu mainioon yhdistelmään älykkyyttä ja huumoria. Suosio kertonee kuitenkin osaltaan myös opposition epätoivoisesta tilanteesta: mitä huonommin menee, sen tiukemmin on takerruttava toivoa herättäviin asioihin. Amerikkalaista asekkulttuuria käsittelevä Bowling for Columbine kertookin myös juuri siitä, minkälaisessa yhteiskunnallisessa tilanteessa oppositio on syystäkin epätoivoinen.

Elokuvan nimi tulee Littletonissa, Coloradon osavaltiossa, sijaitsevalta Columbinen koulusta, jossa vuonna 1999 tapahtuneessa ampumavälikohtauksessa kuoli tappajat mukaanlukien 15 henkilöä. Moore jututtaa pikkukaupungin väkeä, kuten nuoria ja satunnaisia ihmisiä, ja kiinnittää huomiota myös paikkakunnan Lockheed Martin -ase- tehtaaseen: voisiko USA:n ulkopoliittisella militarismilla ja yksityisellä aseisiin turvautumisella olla jokin yhteys?

Kyseessä on eräs niistä osittaisvastauksista, joita Moore esittää peruskysymykseensä: miksi USA:ssa murhataan aseilla suhteellisesti niin valtava määrä ihmisiä? Moore tekee pintapuolisia vertauksia mm. Euroopan maihin sekä Kanadaan ja tulee siihen johtopäätökseen, että ainakaan väkivaltainen historia, väkivaltaiset kulttuurituotteet tai etninen sekoiittuneisuus eivät voi olla ilmiön perussyitä. Niiden sijaan keskeisenä vastauksena Moore nostaa esiin yhteiskunnallisen vallan ja sosiaalipoliittisten keinojen laadun: USA:n köyhiä kaltoin kohteleva ja "jokainen on oman onnensa seppä" -periaatetta ohjenuorana käyttävä sosiaalipoliittikka on selkeä osasyynlinen siihen, että monet lapset jäävät vaille kunnollista kasvatusta ja turvattuja elinoloja, mikä taas purkautuu turhautumisena saaden myös hyvin äärimmäisiä muotoja. (Tyyppillistä amerikkalaisen vasemmistolaisen sosiaalidemokratiakaipausta?)

Mooren mukaan ilmiöön liittyy keskeisesti myös pelon ilmapiirin tuottaminen, siis ei niinkään pelko spontaanina ja luontaisena tunteena, vaan vallan ja diskurssien ehdollistamana reaktiona. Vaikka väkivaltarikosten määrä on laskenut, mediassa on tyyppillistä esittää "totuutena", että rikosten määrä lisääntyy (tuttu ilmiö myös Suomessa). Mihin pelkoa sitten tarvitaan? Sitä tarvitaan jatkuvan poikkeustilan oikeutuksen luomiseksi (mikä mahdollistaa mm. kansalaisoikeuksien kaventamisen) ja viholliskuvien tuottamiseksi. USA:ssa asiaan liittyvätkin selkeästi myös rasmin pitkät perinteet, mistä Moore käyttää esimerkkinä poliisien työstä "realistisesti" kertovaa Cops-ohjelmaa, jossa rikollisen musta ihonväri on tilastollisia todennäköisyyksiä selvästi yleisempää.

Pelko voi liittyä ihan mihin tahansa tuntemattomaan ja käsittämättömään - oikeastaan sen paremmin se toimii, mitä enemmän se on vailla erityistä sisältöä. Traaginen ja tiettyllä tavalla huvittavakin esimerkki tästä on se, kuinka kouluissa tapahtuneiden

- Michael Moore: Bowling for Columbine

veritöiden herättämän hysterian seurauksena oppilaisiin alettiin kohdistaa rangaistuksia mielivaltaisain, jopa täysin käsittämättömin perustein (esimerkiksi oppilaan erottaminen tämän värjättyä tukkansa siniseksi). Tuttu hysterian kohde on tietenkin rock-musiikki (muistattekko 1980-luvun oikeudenkäynnit heavyrock-yhtyeitä vastaan?) ja - kuten arvata saattaa - Marilyn Manson, tuo uskonnollisten konservatiivien lemmikkivihollinen. Jotain Bowling for Columbinessa haastateltavien sekopäiden laadusta kertoo se, että Marilyn Mansonin tapainen "friikki" näyttäytyy siinä joukossa mitä järkevimpänä ja miellyttävimpänä ihmishuvun edustajana.

Siinä missä edellämäinitut tekijät esitetään amerikkalaisen ase-kulttuurin yhteiskunnallisena taustana, pahimpien ongelmien "teknisenä" ratkaisuna ja niiden lieventäjänä Moore

nostaa esiin käsiaseiden hankinnan tiukemman kontrollin. Nykytilanteen absurdiutta Moore korostaa heti elokuvan alussa käymällä pankissa(!), josta saa tiiliin avaamalla kaupan päälle tuliaseen hyvin nopealla käsittelyllä, sekä antamalla esimerkkejä luotien naurettavan helposta saatavuudesta. "Vastapuoli" henkilöityy näyttelijä Charlton Hestoniin, National Rifle Associationin (NRA) puheenjohtajaan, jonka juttusilla Moore käy elokuvan loppupuolella, haastattelun jäädessä lyhyeksi - ei kovin yllättävästi.

USA:n yhteiskunnallisessa keskustelussa esiintyvä hyvin vahva aseellisen itsepuolustuksen oikeuden painottaminen, joka linkittyy paikoitellen myös äärioikeistolaiseen liittovaltiovas- taisuuteen, on hyvin kiinnostava ilmiö. Bowling for Columbinen perusteella näyttää siltä, että sen yhteydessä on

tyypillistä korostaa, kuinka varustautu- minen itsensä ja perheensä puolusta- miseen ei ole ainoastaan tärkeä ame- rikkalainen oikeus, vaan amerikkalainen velvollisuus - siis toisin sanoen jotta oikeus on oikeus, sitä on käytettävä sen koko mitassa. Liittovaltiovihamie- lisytyksellä taas on varsinkin eteläval- tioissa historialliset taustansa, mutta toisaalta samaa ilmiötä esiintyy myös pohjoisvaltioissa.

Yhteiskunnallisena elokuvan- tekijänä Moore luonnollisesti pyrki suoraan vaikuttamaan näkemiinsä epäkohtiin. Tästä kerrassaan rohkai- sevan tapauksen tarjoaa episodi, jossa Moore matkustaa kahden Columbinen verilöylystä selvinneen, mutta luoteja nahkaansa saaneen ja pahoin louk- kaantuneen pojan kanssa K-Martin (<http://www.kmart.com>) päämajaan, sillä tappajien käyttämät luodit olivat K-Martin myymälästä peräisin. Asia- ta nousee Mooren ansiosta K-Martin kannalta niin nolostuttava kohu, että se päättää poistaa kaikki käsiaseiden luodit valikoimastaan.

Bowling for Columbinen sisäl- tö on mahdollista esittää "älyllisessä" muodossa, mutta se ei ole mikään "älykköelokuva" (luojan kiitos, sanoisi varmasti joku). Aivan kuten Michael Mooren hahmo on sekä älykäs että humoristinen, samoin on itse elokuvakin.

Huvittavia - tai surkuhupaisia - ovat niin jotkut haastateltavista hahmoista kuin myös tv-ohjelmien kuvamateri- aalista editoidut, omalla tavallaan hyvin paljastavat koosteet. Huumorissa on näin aina mukana tietty rujo elementti: todellisuus on kauhistuttavampaa kuin mikään tarina. Mutta juuri huumorin ansiosta selviydymme siitä.

Plussaa on annettava myös Mooren katu-uskottavasta, perusjuntti- maisesta ulkonäöstä. Pieni kritiikin aihe sen sijaan on siinä, että Moore jossain määrin puhdistaa käsittelynsä liian ristiriitaisista elementeistä. Tämä tulee esiin vaikkapa siinä, että mustien kansalaisoikeusliikkeen osalta mainitaan esimerkkinä vain kansalaistottelemat- tomuus ja muu aseeton toiminta, mutta sen sijaan ei mainita Mustia Pantereita, josta ei varmasti olisi aikoinaan 1960- ja 1970-luvulla tullut niin merkittävää toimijaa, jos liikkeen jäsenet eivät olisi toimineet militantisti kantamalla aseita näkyvästi ja jos heillä ei olisi ollut siihen muodollista oikeutta.

<http://www.michaelmoore.com/>
<http://www.nra.org/>

Tue antimilitarista työtä - osta AKL:n tuotteita!

Tilaukset lähetetään Aseistakieltäytyjäliiton toi- mistolle. Minimitilaukset 4 euroa, jos maksu ei ole tilauksen mukana. Postikulut lisätään hintaan. Sampo 800017-750541. Jäsenhinnat voimassa vain noudettaessa Helsingin toimistolta.

Farewell to Arms III -CD

Uusi, kansainvälinen vaihtoehtomusiikin kokoelma. Mukana yli 20 bändiä mm. JMKE, Oi Polloi, Kontrovers, Section 8, Oheisvasara, Hero Dishonest, Forca Macabra... 2001 - 10 euroa (jäsenhinta 8 euroa).

Antimilitaristiset T-paidat

Katkaistu kivääri ja Suomen lei- jona, joka katkaisee miekkansa. Valikoima: musta ja viinipun. (kivääri-logo, M-XL), kelt. ja har- maa (leijona-logo, vain XL-XXL kokoja). Selkätunnuksellisia (molempia logoja, S-XL) valk., pun., vihr., tummansin. ja musta.

Ladyfit-malli loppuunmyyty. Tilatessasi Anna vaihtoeh- toja, sillä paitafirman vilpin takia koko- ja värivalikoimat ovat puutteellisia. 10 euroa (jäsenhinta 9 euroa)

Katkaistu kivääri -pinssi

Antimilitaristisen liikkeen maailmanlaa- juinen tunnus. 2 euroa/kpl.

Rintanapit (Ø 38 mm)

Noin 25 erilaista antimilitaristista aiheet- ta. 1 euro/kpl.

Rintanapit (Ø 25 mm)

Uusia ja vanhoja antimilitaristisia aiheita kompaktissa koossa. 1 euro/kpl.

Kangaskasseja

Katkaistu kivääri kuvalla. 3 euroa/kpl

Sodalla on lapsen kasvot

Vihko kertoo lasten käyttämisestä so- tilaina eri puolilla maailmaa. Varovaisen arvion mukaan lapsisotilaita on tällä hetkellä maailmassa ainakin 300 000. Alle 18-vuotiaita sotilaita käytetään tällä hetkellä 36 aseellisessa konfliktissa,

alle 15-vuotiaita 28:ssa. 16 sivua - toukokuu 1999 - Jarkko Saipio - 1 euro.

Salaisuus, joka vaatii elämän

Mordechai Vanunu vuodatti tietonsa Israelin salaisesta ydinaseohjelmasta englantilaiselle Sunday Times -lehdelle. Hänet kidnapattiin Italiasta ja tuomittiin salaisessa oikeudenkäynnissä 18 vuo- deksi vankeuteen. Vihko sisältää neljä tekstiä, jotka kertovat Vanunun tapauksesta ja Israelin salaisesta ydinaseohjelmasta. 24 sivua - syyskuu 1999 - toim. Robert Ryömä, Kaj Raninen - 1 euro.

Propagandan takaa

Kolme tanskalaisen rauhantutkija Jan Öbergin tekstiä, joissa analysoidaan, mitä itse asiassa tapahtui Kosovossa keväällä -99 ja mitä tapahtui sen myötä koko maailmalle. 20 sivua - lo- kakuu 1999 - Jan Öberg - 1 euro.

Jugoslavian väkivallaton vallankumous

Neljä tanskalaisen rauhantutkija Jan Öbergin tekstiä, joissa analysoidaan Jugoslavian muutosta ja alueen tule- vaisuudennäkymiä. 24 sivua - 2001 - Jan Öberg - 1 euro.

Mielipidevangin opas

Opas totaali kieltäytymistä harkitseville. Kattava tietopaketti totaalin oikeus- prosessista ja vankilaoloista. 32 sivua - 3.painos lokakuu 1999 - toim. Kaj Raninen - 1 euro.

Katkelmia alistumisesta ja vastarinnasta

Viisi artikkelia väkivallattomasta vas- tarinnasta esimerkkeinä erilaisten ym- päristöjen ja tilanteiden kirjosta, jossa väkivallattoman vastarinnan lukuisilla menetelmillä näyttäisi olevan sijansa - ja ehkä myös missä niillä ei näyttäisi olevan. 60 sivua - 1998 - toim. Kaj Raninen - 3 euroa.

Aseistakieltäytyjän maailma

Mitä on pasifismi? Onko väkivalta välttämätöntä? Miksi ja miten kieltäy- tyä väkivallasta? Mihin sotaan Suomi varautuu? Onko aseettomuus avutto- muutta?... 200 sivua - 1989 - Juha Tuomikoski - 3 euroa.

Nuoriso ja asevelvollisuus

Kansainvälisen Rauhantoimisto (IPB) ja Sodanvastustajien Internationaali (WRI) järjestivät yhteistyössä AKL:n ja Suomen Rauhanliiton kanssa 1985 kansainvälisen symposiumin "Nuori- so ja asevelvollisuus". Kirja sisältää symposiumissa pidetyt esitelmät. 288 sivua - 1988 - toim. Jouko Väänänen, Kimmo Kiljunen - 3 euroa.

Kaikki miehet aseisiin!

Puheenvuoroja siviilipalveluksesta ja aseis- takieltäyty- misestä. 100 sivua - 1985 - toim. Tapani Kaakkuriniemi, Jukka Kanerva - 2 euroa

Kurikomppian kirkonkellot

Toisenlainen tarina jatkosodasta. Kir- ja seuraa aseistakieltäytyjien matkaa Suomenlinnasta Pelson soille. 240 sivua - 1996 - Uolevi Aho - 13 euroa (jäsenhinta 11 euroa).

Kutsuntakampanja 1.9.-28.11.

Kutsunnat alkavat syyskuun alussa ja jatkuvat eri paikkakuntia kierellen marraskuulle. Suurimmissa kaupungeissa ne kestävät useita viikkoja, pienissä kunnissa vain yhden päivän ja muissa siltä väliltä.

Tänä vuonna kampanjaa on tarkoitettu laajentaa myös lennäkkien jaon ulkopuolelle laajemman julkisen mielenkiinnon herättämiseksi. Mikäli olet kiinnostunut osallistumaan kampanjaan, ota yhteyttä Aseistakieltäytyjäliittoon! Saat meiltä maksutta tarvitsemasi määrän lentolehtisiä, halutessasi noita julisteita ja lisätietoja kampanjan toteuttamisesta.

Totaalikieltäytyjät vankilassa

Kevään totaalkieltäytyjien suma on jo suurimmalta osin purkautunut Suomen vankiloista. Tällä hetkellä yhteistietonsa tukipostia varten on antanut vain yksi totaali.

Kristian Korsberg
(7.4.2003-28.9.2003)
Keravan vankila
PL 133
04201 KERAVA

Tule AKL:oon töihin

Aseistakieltäytyjäliitto etsii Helsingin toimistolleen uutta järjestösihteeriä edellisen määräaikaisen toimikauden päättyessä. Toimenkuvaan kuuluisi erityisesti puhelimitse ja sähköpostin välityksellä tapahtuva neuvontatyö sekä liiton tapahtumien (mielenosoituksia, tilaisuuksia, konsertteja jne.) järjestämiseen osallistuminen - suurimman osan hommista saa ja pitää kuitenkin kehittää itse. Työaika on säännöllinen mutta joustava (päivystysaika on viime aikoina tavannut olla II-17).

Aikaisempi kokemus yhteiskunnallisesta toiminnasta on suotavaa, muttei mitenkään välttämätöntä - kyllä täällä oppii ja me neuvotaan... Sen sijaan toivoisimme kykyä itsenäiseen toimintaan, luovaa ja joustavaa

mielenlaatua sekä ennen kaikkea palavaa innostusta antimilitarismien asiaa kohtaan. Me puolestamme pystymme tarjoamaan haasteellisen toimenkuvan, rennon ilmapiirin ja innostavaa seuraa...

Homman huono puoli on siinä, että meillä ei ole varaa maksaa palkkaa. Toisin sanoen sinulla tulisi olla mahdollisuus työharjoitteluun tai työllistämistukeen. Kysymykseen voisi tulla puolen vuoden tai vuoden mittainen jakso. Hommat voisivat alkaa melkein koska vain, mielellään kuitenkin jo syyskuussa.

Jos olet kiinnostunut, ota yhteyttä joko puhelimitse (09-140427), sähköpostilla (akl@aseistakieltaytyjaliitto.fi) tai postitse, niin sovitaan haastattelusta. Kaikki huomioidaan ikään ja sukupuoleen katsomatta!

Get in SHAPE Belgiassa 25.10. - kuljetus Suomesta!

Menestyksellä kampanja Belgiassa olevia NATO:n ydinaseita vastaan jatkuu - samoin kuin suomalaisten antimilitaristien osallistuminen siihen. Seuraava suuri kansalaistottelemattomuustapahtuma järjestetään 25.10. NATO:n sotilaallisessa päämajassa Monsissa Belgiassa. Kyseessä on "kansalaistarkastus", luvaton astuminen NATO:n päämajan alueelle, jossa etsitään symbolisesti todisteita sotilasliiton rikollisesta ydinasepolitiikasta. Tapahtumaan ollaan

taas suunnittelemassa bussikuljetusta Suomesta. Alustavat matkapäivät ovat n. 20.10.-29.10. ja alustava matkan hinta n. 130-140 euroa. Pystymmekö järjestämään matkan riippuu luonnollisesti siitä, onko kiinnostuneita lähtijöitä tarpeeksi, joten mikäli olet kiinnostunut ilmoita siitä AKL:n toimistoon mahdollisimman pian!

lisätietoja tapahtumasta: http://www.motherearth.org/bomspotting/en/home_en.php

ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY

Rauhanasema, Veturitori,
00520 Helsinki
puh. 09-140427, fax 09-147297
akl@aseistakieltaytyjaliitto.fi
<http://www.aseistakieltaytyjaliitto.fi>

Paikallisosastot:

AKL-Hämeenlinna
PL 31, 13101 Hämeenlinna
akl.hml@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Jyväskylä
PL 367, 40101 Jyväskylä
akl.jkl@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Rovaniemi
PL 72, 96101 Rovaniemi
akl.roi@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Tampere
PL 673, 33100 Tampere

AKL-Tornio
c/o PL 72
96101 Rovaniemi

AKL-Turku
akl.turku@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Vaasa
PL 1, 65201 Vaasa
akl.vaasa@aseistakieltaytyjaliitto.fi

Muita yhteystietoja:

AKL:n sähköpostilista
akl-lista@kaapeli.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe akl-lista" osoitteeseen
majordomo@kaapeli.fi

AKL:n siviilipalvelusaiheinen
sähköpostilista, sivari-lista@kaapeli.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe sivari-lista" osoitteeseen
majordomo@kaapeli.fi

War Resisters' International
5 Caledonian Road,
London N1 9DY, Britain
warresisters@gn.apc.org
<http://www.gn.apc.org/warresisters>

Liity jäseneksi!

Aseistakieltäytyjäliiton jäseniksi voivat liittyä aseistakieltäytyjien lisäksi kaikki muutkin, jotka kannattavat sen periaatteita. Perusjäsenmaksu on tällä hetkellä 10 euroa, alennettu maksu (palveluksessa oleville sivareille, totaalkieltäytyjille joiden oikeusprosessi on kesken ja kaikille maksuvuonna 22 vuotta tai vähemmän täyttävälle) 5 euroa ja tukijäsenmaksu 120 euroa.

Jäsenmaksuun sisältyy neljä kertaa vuodessa ilmestyvä Sivari&Totaali -lehti, joka kertoo aseistakieltäytymisestä ja antimilitaristisesta toiminnasta eri puolilla maailmaa. Leikkaa kortti irti ja lähetä täytettynä AKL:n toimistoon!

Saajan nimi ja osoite Aseistakieltäytyjäliitto ry. Rauhanasema, Veturitori 3 00520 Helsinki	Nimi	ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY
Tiille nro 800017-750541	Osoite	 J ä s e n k o r t t i
Maksajan nimi ja osoite	Syntymävuosi	☐ Varsinainen jäsen (5/10 euroa) ☐ Tukijäsen (20 euroa tai enemmän)
Tiilitä nro	Jäsenmaksut	Jäsen _____
Allekirjoitus	alennettu 5 euroa perusjäsen 10 euroa tukijäsen 20 euroa	Jäsenmaksu vuodelle 200_ _____
	euroa	Tiille nro 800017-750541 euroa _____
		Tiilitä nro _____

AKL on vuonna 1974 perustettu nuorten rauhanjärjestö. Sillä on kaksi roolia: toisaalta se toimii aseistakieltäytyjien etujärjestönä, toisaalta se on kaikille avoin militarismien vastainen järjestö. Sen jäseneksi voivat liittyä ja siinä toimia kaikki iästä tai sukupuolesta riippumatta.

AKL ei usko aseisiin perustuvaan turvallisuuteen. On väärä lähtökohta, että eri valtioiden ja niissä asuvien ihmisten intressit ovat vastakkaiset, että turvallisuus on turvallisuutta toisia valtioita, toisia ihmisiä vastaan. Toisten ihmisten

tappaminen tai siihen valmistautuminen ei luo suojaa todellisia uhkia kuten ympäristöongelmia tai köyhyyttä vastaan. Pikemminkin sota ja asevarustelu pahentavat näitä ongelmia tuhlaamalla niiden ratkaisemiseen kipeästi tarvittavia taloudellisia ja inhimillisiä voimavaroja. Ihmiskunta voi ratkaista olemassaolonsa ja kotiplaneettaansa uhkaavat vaarat vain toimimalla yhdessä.

Aseisiin perustuvan turvallisuuden sijasta AKL haluaa omalta pieneltä osaltaan olla rakentamassa maailmaa, jossa vallitsee todellinen turvallisuus. Turvallisuus, joka ei

perustu aseisiin, vaan siihen, ettei kukaan enää tarvitse aseita. AKL:n toiminnan pohjana on kansainvälinen sodanvastustajien julistus: "Sota on rikos ihmiskuntaa vastaan. Siksi olen päättänyt olla tukematta minkäänlaista sotaa ja kamppailla sotien kaikkien syiden poistamiseksi". AKL näkee sotien syinä ihmisten välisen epätasa-arvon ja todellisten vaikutusmahdollisuuksien puutteen. Toisin sanoen se näkee sotien syynä rakenteellisen väkivallan, joka puolestaan luo väkivaltaisia rakenteita - armeijoita. Paitsi että armeijat ovat tulosta rakenteellisesta väkivallasta, ne myös

ylläpitävät sitä. Sen takia pidämmekin aseistakieltäytymistä ja antimilitarista toimintaa tärkeänä osana taistelussa oikeudenmukaisemman maailman puolesta.

Aseistakieltäytyjäliitto toimii siviilipalveluksen kehittämiseksi niin, että aseistakieltäytymisestä tulee varteenotettava vaihtoehto yhä useammalle asevelvolliselle, ja tukee totaalkieltäytymistä.

